

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

2 iulie 2019*

„Răspundere extracontractuală – Politica externă și de securitate comună – Măsuri restrictive luate împotriva Republicii Islamice Iran – Înghetarea fondurilor – Restricții privind admisia pe teritoriul statelor membre – Repararea prejudiciului pretins suferit ca urmare a înscrierii și a menținerii numelui reclamantului pe lista persoanelor și entităților cărora li se aplică măsuri restrictive – Prejudiciu material – Prejudiciu moral”

În cauza T-406/15,

Fereydoun Mahmoudian, cu domiciliul în Téhéran (Iran), reprezentat de A. Bahrami și de N. Korogiannakis, avocați,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de R. Liudvinaviciute-Cordeiro și de M. Bishop, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată inițial de A. Aresu și de D. Gauci, ulterior de A. Aresu și de R. Tricot, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care se urmărește repararea prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-a suferit ca urmare a adoptării Deciziei 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO 2010, L 195, p. 39), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2010, L 195, p. 25), a Deciziei 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2010, L 281, p. 81) și a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO 2010, L 281, p. 1), prin care numele reclamantului a fost înscris și menținut pe listele persoanelor și entităților cărora li se aplică măsuri restrictive,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din doamna I. Pelikánová (raportor), președinte, și domnii V. Valančius și U. Öberg, judecători,

grefier: domnul M. Marescaux, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 11 decembrie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

I. Istoricul cauzei

- 1 Prezentă cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instituite în scopul de a exercita presiuni asupra Republicii Islamice Iran pentru ca aceasta să pună capăt activităților nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltării vectorilor purtători de arme nucleare (denumite în continuare „proliferarea nucleară”).
- 2 Reclamantul, domnul Fereydoun Mahmoudian, este acționar majoritar și președinte al consiliului de administrație al societății Fulmen. Aceasta din urmă este o societate iraniană care își desfășoară activitatea în special în sectorul echipamentelor electrice.
- 3 În cadrul Uniunii Europene, au fost adoptate Poziția comună 2007/140/PESC a Consiliului din 27 februarie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2007, L 61, p. 49) și Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2007, L 103, p. 1).
- 4 Articolul 5 alineatul (1) litera (b) din Poziția comună 2007/140 prevedea înghețarea tuturor fondurilor și a tuturor resurselor economice ale anumitor categorii de persoane și de entități. Lista acestor persoane și entități figura în anexa II la Poziția comună 2007/140.
- 5 În ceea ce privește competențele Comunității Europene, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 prevedea înghețarea fondurilor persoanelor, entităților și organismelor identificate de Consiliul Uniunii Europene că participă la proliferarea nucleară conform articolului 5 alineatul (1) litera (b) din Poziția comună 2007/140. Lista acestor persoane, entități și organisme alcătuia anexa V la regulamentul menționat.
- 6 Poziția comună 2007/140 a fost abrogată prin Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului (JO 2010, L 195, p. 39).
- 7 Articolul 20 alineatul (1) din Decizia 2010/413 prevede înghețarea fondurilor mai multor categorii de entități. Această dispoziție vizează în special „persoanele sau entitățile [...] care sunt implicate în [proliferarea nucleară] sau persoanele care au legătură directă cu aceste activități sau care le susțin, ori persoanele sau entitățile care acționează în numele sau sub comanda acestora, ori ale entităților aflate în proprietatea acestora sau controlate de acestea, inclusiv prin mijloace ilicite [...], astfel cum sunt enumerate în anexa II”.
- 8 Lista din anexa II la Decizia 2010/413 a fost înlocuită cu o nouă listă, stabilită prin Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO 2010, L 281, p. 81).

- 9 La 25 octombrie 2010, Consiliul a adoptat Regulamentul (UE) nr. 961/2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 423/2007 (JO 2010, L 281, p. 1).
- 10 Odată cu adoptarea Deciziei 2010/413, la 26 iulie 2010, numele reclamantului a fost înscris de Consiliu în lista persoanelor, entităților și organismelor aflată în tabelul I din anexa II la decizia menționată.
- 11 În consecință, numele reclamantului a fost înscris în lista persoanelor, entităților și organismelor aflată în tabelul I din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007 prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO 2010, L 195, p. 25). Adoptarea Regulamentului de punere în aplicare nr. 668/2010 a avut drept consecință înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamantului.
- 12 În Decizia 2010/413, la fel ca în Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010, Consiliul a reținut în legătură cu reclamantul următoarele motive: „Directorul Fulmen”.
- 13 Prin scrisoarea din 26 august 2010, reclamantul a solicitat Consiliului să revină asupra deciziei de a-l include în lista din anexa II la Decizia 2010/413 și în cea din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007. De asemenea, acesta a solicitat Consiliului să îi comunice elementele pe care s-a întemeiat pentru a adopta măsurile restrictive care îl privesc.
- 14 Înscrierea numelui reclamantului în lista din anexa II la Decizia 2010/413 nu a fost afectată de adoptarea Deciziei 2010/644.
- 15 Întrucât Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat prin Regulamentul nr. 961/2010, numele reclamantului a fost inclus de Consiliu la punctul 14 din tabelul A din anexa VIII la acest din urmă regulament. În consecință, fondurile reclamantului au fost înghețate în temeiul articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010.
- 16 Prin scrisoarea din 28 octombrie 2010, Consiliul a răspuns la scrisoarea reclamantului din 26 august 2010 arătând că, după reexaminare, a respins solicitarea acestuia privind eliminarea numelui său de pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și de pe cea din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Ea a precizat în această privință că, întrucât dosarul nu conținea elemente noi care să justifice o schimbare a poziției sale, reclamantului trebuiau să i se aplice în continuare măsurile restrictive prevăzute de textele menționate. Consiliul a indicat, în plus, că decizia sa de a menține numele reclamantului înscris pe aceste liste nu se întemeia pe alte elemente decât cele menționate în motivarea listelor în discuție.
- 17 Prin Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), Tribunalul a anulat Decizia 2010/413, Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010, Decizia 2010/644 și Regulamentul nr. 961/2010, în măsura în care îi priveau pe Fulmen și pe reclamant.
- 18 În ceea ce privește efectele în timp ale anulării actelor atacate în cadrul acțiunii în care s-a pronunțat Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), la punctul 106 din această hotărâre, Tribunalul a amintit că, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolul 280 TFUE, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului de recurs menționat la articolul 56 primul paragraf din statutul indicat sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia. În speță, acesta a statuat că riscul de a aduce o atingere serioasă și ireversibilă eficacității măsurilor restrictive impuse de Regulamentul nr. 961/2010 nu pare suficient de ridicat, având în vedere consecințele importante ale acestor măsuri asupra drepturilor și libertăților reclamanților, pentru a justifica menținerea efectelor

regulamentului menționat în ceea ce îi privește pe aceștia din urmă pentru o perioadă care să o depășească pe cea prevăzută la articolul 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

- 19 În plus, la punctul 107 din Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), Tribunalul a menținut efectele Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, până când anularea Regulamentului nr. 961/2010 începe să producă efecte.
- 20 La 4 iunie 2012, Consiliul a declarat recurs în fața Curții împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142). Acest recurs a fost înregistrat sub numărul C-280/12 P. În susținerea recursului menționat, Consiliul a arătat, printre altele, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că acesta trebuia să prezinte elemente care să permită să se demonstreze că Fulmen a intervenit în situl de la Qom/Fordoo (Iran) în pofida împrejurării că elementele care puteau fi invocate proveneau din surse confidentiale și că erorile de drept săvârșite de Tribunal priveau două aspecte ale comunicării acestor elemente, primul fiind referitor la comunicarea către Consiliu a unor elemente de probă de către statele membre, iar al doilea la comunicarea unor elemente confidentiale instanței.
- 21 Prin Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), Curtea a respins recursul ca nefondat, confirmând ceea ce a statuat Tribunalul la punctul 103 din Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), și anume că Consiliul nu a dovedit că Fulmen a intervenit în situl de la Qom/Fordoo.
- 22 Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1361/2013 al Consiliului din 18 decembrie 2013 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO 2013, L 343, p. 7), Consiliul, acționând în conformitate cu Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), a eliminat numele reclamantului de pe listele persoanelor și entităților care fac obiectul măsurilor restrictive care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și, respectiv, în anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, începând de la 19 decembrie 2013. De la acea dată, numele reclamantului nu a fost reînscris în nicio listă.

II. Procedura și concluziile părților

- 23 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 26 iulie 2015, reclamantul a introdus prezenta acțiune. Cauza a fost repartizată Camerei întâi a Tribunalului.
- 24 La 9 noiembrie 2015, Consiliul a depus memoriul în apărare.
- 25 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 9 noiembrie 2015, Comisia Europeană a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură, în susținerea concluziilor Consiliului.
- 26 La 2 decembrie 2015, reclamantul a depus observațiile sale cu privire la cererea de intervenție formulată de Comisie. Consiliul nu a depus observații cu privire la această cerere în termenul stabilit.
- 27 Prin decizia președintelui Camerei întâi a Tribunalului din 10 decembrie 2015, adoptată în conformitate cu articolul 144 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, s-a admis intervenția Comisiei în prezentul litigiu.
- 28 La 12 ianuarie 2016, reclamantul a depus replica.
- 29 La 25 ianuarie 2016, Comisia a depus memoriul în intervenție. Nici Consiliul, nici reclamantul nu au depus observații cu privire la acest memoriu.

- 30 La 26 februarie 2016, Consiliul a depus duplica.
- 31 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 29 martie 2016, reclamantul a solicitat organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, în conformitate cu articolul 106 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.
- 32 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a adoptat o primă măsură de organizare a procedurii constând în ascultarea părților cu privire la o eventuală suspendare a procedurii până la pronunțarea deciziei Curții prin care se finalizează judecata în cauza C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Consiliul. Consiliul a comunicat observațiile sale în această privință în termenul stabilit.
- 33 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, în temeiul articolului 27 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera întâi, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 34 Prin decizia din 31 august 2016, președintele Camerei întâi a Tribunalului a decis să suspende procedura în prezenta cauză.
- 35 Ca urmare a pronunțării Hotărârii din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), la propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a adoptat o a doua măsură de organizare a procedurii constând în ascultarea părților cu privire la consecințele pe care le deduc din hotărârea menționată pentru prezenta cauză (denumită în continuare „a doua măsură de organizare a procedurii”). Părțile principale și Comisia și-au prezentat observațiile în această privință în termenul stabilit.
- 36 Prin scrisoarea din 28 noiembrie 2018, Comisia a informat Tribunalul că, deși susținea în continuare poziția Consiliului, nu considera necesar să participe la ședință în prezenta cauză.
- 37 Pledoariile părților principale și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 11 decembrie 2018.
- 38 Reclamantul solicită Tribunalului:
- declararea acțiunii ca admisibilă și fondată;
 - obligarea Consiliului să îi plătească suma de 2 227 000 de euro pentru repararea prejudiciului material pe care l-a suferit și suma de 600 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral pe care l-a suferit ca urmare a aceleiași înscrieri;
 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 39 Consiliul și Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

III. În drept

A. Cu privire la competența Tribunalului

- 40 În duplică, întemeindu-se pe Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul (T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86), Consiliul arată că, întrucât reclamantul și-a întemeiat cererea în reparație pe nelegalitatea includerii numelui său în lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, Tribunalul nu este competent să se pronunțe cu privire la prezenta acțiune, întrucât articolul 275 al doilea paragraf TFUE nu conferă Tribunalului competență să se pronunțe cu privire la o cerere în reparație întemeiată pe nelegalitatea unui act care intră în sfera politicii externe și de securitate comună (PESC).
- 41 Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, prin care reclamantul a fost invitat să își prezinte observațiile cu privire la cauza de inadmisibilitate a Consiliului, acesta a precizat că, prin prezenta acțiune, intenționa să solicite numai repararea prejudiciului cauzat prin regulamentele adoptate de Consiliu, aspect cu privire la care s-a luat act în procesul-verbal de ședință. Cu privire la răspunsul menționat, este necesar să se considere că, în esență, reclamantul a modificat al doilea capăt de cerere al cererii introductive, astfel încât, în cele din urmă, el solicită doar ca Tribunalul să oblige Consiliul să îi plătească suma de 2 227 000 de euro pentru repararea prejudiciului material pe care l-a suferit ca urmare a includerii nelegale a numelui său în listele anexate la Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010 și la Regulamentul nr. 961/2010 (denumite în continuare „listele în litigiu”) și suma de 600 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral pe care l-a suferit ca urmare a aceleiași înscrieri.
- 42 În orice caz, trebuie amintit că, potrivit articolului 129 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate oricând, din oficiu, după ascultarea părților, să se pronunțe asupra cauzelor de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică, printre care se numără, potrivit jurisprudenței, competența instanței Uniunii de a judeca acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 martie 1980, Ferriera Valsabbia și alții/Comisia, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78-228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 și 85/79, EU:C:1980:81, punctul 7, și Hotărârea din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul, T-174/95, EU:T:1998:127, punctul 80).
- 43 În acest sens, reiese din jurisprudență că, deși o acțiune în despăgubire având ca obiect repararea prejudiciului pretins suferit ca urmare a adoptării unui act în materie de PESC nu este de competența Tribunalului (Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul, T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86, punctele 30 și 31), în schimb, Tribunalul și-a recunoscut întotdeauna competența de a judeca o cerere în reparația unui prejudiciu pretins suferit de o persoană sau de o entitate ca urmare a unor măsuri restrictive adoptate în privința sa, în conformitate cu articolul 215 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul, T-47/03, nepublicată, EU:T:2007:207, punctele 232-251, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctele 45-149).
- 44 Situația nu poate fi diferită în ceea ce privește o cerere în reparația unui prejudiciu pretins suferit de o persoană sau de o entitate ca urmare a unor măsuri restrictive luate în privința sa, în conformitate cu articolul 291 alineatul (2) TFUE.
- 45 Astfel, potrivit jurisprudenței, nicio dispoziție din Tratatul FUE nu prevede că partea a șasea din acesta, referitoare la dispozițiile instituționale și financiare, nu ar fi aplicabilă în materie de măsuri restrictive. Prin urmare, nu este exclusă recurgerea la articolul 291 alineatul (2) TFUE, potrivit căruia, „[i]n cazul în care sunt necesare condiții unitare de punere în aplicare a actelor obligatorii din punct de vedere juridic ale Uniunii, aceste acte conferă Comisiei competențe de executare sau, în cazuri speciale și temeinic justificate, precum și în cazurile prevăzute la articolele 24 și 26 din Tratatul privind Uniunea

Europeană, Consiliului”, în măsura în care condițiile prevăzute de această dispoziție sunt îndeplinite (Hotărârea din 1 martie 2016, National Iranian Oil Company/Consiliul, C-440/14 P, EU:C:2016:128, punctul 35).

- 46 În speță, măsurile restrictive adoptate în privința reclamantului prin Decizia 2010/413, modificată ulterior prin Decizia 2010/644, au fost puse în aplicare prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010, adoptat în conformitate cu articolul 291 alineatul (2) TFUE, și prin Regulamentul nr. 961/2010, adoptat în conformitate cu articolul 215 TFUE.
- 47 Rezultă că, deși Tribunalul nu are competența să judece cererea în reparație a reclamantului, în măsura în care prin aceasta se urmărește să obțină repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a adoptării Deciziei 2010/413, modificată ulterior prin Decizia 2010/644, el are în schimb competența să judece aceeași cerere, în măsura în care vizează repararea prejudiciului pe care acesta l-ar fi suferit ca urmare a punerii în aplicare a aceleiași decizii prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 668/2010 și prin Regulamentul nr. 961/2010 (denumite în continuare „actele în litigiu”).
- 48 În consecință, trebuie să se concluzioneze că Tribunalul are competența să examineze prezenta acțiune, astfel cum a fost modificată în ședință, adică în măsura în care prin aceasta se urmărește repararea prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-a suferit ca urmare a faptului că măsurile restrictive adoptate în privința sa prin Decizia 2010/413, modificată ulterior prin Decizia 2010/644, au fost puse în aplicare prin actele în litigiu (denumite în continuare „măsurile în litigiu”).

B. Cu privire la fond

- 49 În temeiul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, „[î]n materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiilor lor”. Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, pentru conduita ilicită a instituțiilor sale este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul pretins (a se vedea Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, EU:C:2008:476, punctul 106 și jurisprudența citată, Hotărârea din 11 iulie 2007, Schneider Electric/Comisia, T-351/03, EU:T:2007:212, punctul 113, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 47).
- 50 În susținerea prezentei acțiuni, reclamantul invocă faptul că cele trei condiții menționate mai sus sunt întrunite în speță.
- 51 Consiliul, susținut de Comisie, solicită respingerea prezentei acțiuni ca nefondată, pentru motivul că reclamantul nu face dovada care îi revine că toate condițiile pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii sunt întrunite în speță.
- 52 Potrivit unei jurisprudențe constante, condițiile pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, astfel cum au fost enumerate deja la punctul 49 de mai sus, sunt cumulative (Hotărârea din 7 decembrie 2010, Fahas/Consiliul, T-49/07, EU:T:2010:499, punctele 92 și 93, și Ordonanța din 17 februarie 2012, Dagher/Consiliul, T-218/11, nepublicată, EU:T:2012:82, punctul 34). Rezultă că, în cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie respinsă în întregime, fără a fi necesară examinarea celorlalte condiții (Hotărârea din 26 octombrie 2011, Dufour/BCE, T-436/09, EU:T:2011:634, punctul 193).

53 Trebuie, aşadar, să se verifice dacă, în speţă, reclamantul prezintă proba, a cărei sarcină îi revine, privind nelegalitatea comportamentului pe care îl reproşează Consiliului, şi anume adoptarea actelor în litigiu şi menţinerea înscrierii numelui său pe listele în litigiu, caracterul real al prejudiciilor material şi moral pe care pretinde că le-a suferit şi existenţa unei legături de cauzalitate între adoptarea menţionată şi prejudiciile pe care le invocă.

1. Cu privire la pretinsa nelegalitate

54 Potrivit reclamantului, condiţia referitoare la nelegalitatea comportamentului unei instituţii este îndeplinită, întrucât, în esenţă, adoptarea actelor în litigiu şi menţinerea înscrierii numelui său în listele în litigiu constituie o încălcare suficient de gravă de către Consiliu a unor norme de drept care au ca obiect conferirea de drepturi particularilor, de natură, potrivit jurisprudenţei, să angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii.

55 În această privinţă, în primul rând, reclamantul aminteşte că din Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen şi Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 şi T-440/10, EU:T:2012:142), precum şi din Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen şi Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), pronunţată în recursul formulat de Consiliu şi prin care se respinge recursul menţionat (a se vedea punctul 21 de mai sus), reiese că actele în litigiu sunt afectate de nelegalitate.

56 Astfel, pe de o parte, acesta aminteşte că, în Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen şi Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 şi T-440/10, EU:T:2012:142), Tribunalul a considerat că Consiliul nu dispunea de niciun element împotriva sa care să justifice înscrierea numelui său în listele în litigiu şi apreciază că acest fapt constituie o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor de natură să angajeze răspunderea extracontractuală a Uniunii. Ca răspuns la întrebarea adresată în cadrul celei de a doua măsuri de organizare a procedurii, acesta arată că, ţinând seama de similaritatea faptelor generatoare în prezenta cauză şi în cea în care s-a pronunţat Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), ansamblul constatărilor referitoare la gravitatea nelegalităţii comportamentului Consiliului în această din urmă cauză poate fi transpus *mutatis mutandis* în prezenta cauză. Acesta adaugă că Tribunalul ar trebui să concluzioneze că simpla anulare a actelor în litigiu nu este de natură să constituie o reparaţie suficientă a prejudiciului său moral.

57 Pe de altă parte, reclamantul consideră că, în pofida caracterului flagrant al nelegalităţii constatate de Tribunal în Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen şi Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 şi T-440/10, EU:T:2012:142), decizia Consiliului de a introduce un recurs împotriva acestei hotărâri constituie un abuz de putere care a avut drept consecinţă agravarea prejudiciului suferit de acesta.

58 În al doilea rând, reclamantul susţine că măsurile în litigiu au avut drept consecinţă împiedicarea exercitării libertăţii sale de a desfăşura o activitate comercială şi a dreptului său de proprietate, care îi sunt conferite în temeiul articolelor 16 şi 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Această încălcare a drepturilor fundamentale menţionate ar agrava nelegalitatea săvârşită de Consiliu într-atât încât ar constitui o încălcare gravă.

59 În răspunsul la întrebarea adresată în cadrul celei de a doua măsuri de organizare a procedurii, Consiliul, susţinut de Comisie, nu mai contestă nelegalitatea care rezultă din adoptarea măsurilor în litigiu şi recunoaşte că concluziile deduse de Curte în Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), referitoare la existenţa unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor, sunt relevante în prezenta cauză, întrucât desemnarea reclamantului a intervenit în împrejurări apropiate de cele din cauza în care s-a pronunţat această hotărâre. În schimb, acesta se opune susţinerilor reclamantului

referitoare la un abuz de putere și la o încălcare a articolelor 16 și 17 din cartă și consideră că Hotărârea din 30 mai 2017, Sefa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), nu furnizează nicio indicație relevantă în această privință.

- 60 În speță, în Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), Tribunalul a constatat nelegalitatea actelor în litigiu.
- 61 Totuși, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Tribunalului, constatarea nelegalității unui act juridic nu este suficientă, indiferent cât de regretabilă ar fi această nelegalitate, pentru a considera îndeplinită condiția de angajare a răspunderii extracontractuale a Uniunii pentru motivul nelegalității comportamentului imputat instituțiilor (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Sefa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 50; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2003, Dole Fresh Fruit International/Consiliul și Comisia, T-56/00, EU:T:2003:58, punctele 71-75, și Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 31). Eventuala anulare a unuia sau a mai multe acte ale Consiliului care se află la originea prejudiciilor invocate de reclamant, chiar și atunci când o asemenea anulare a fost decisă printr-o hotărâre a Tribunalului pronunțată înaintea introducerii acțiunii în despăgubire, nu constituie, așadar, dovada irefragabilă a unei încălcări suficient de grave din partea acestei instituții care să permită să se constate, *ipso iure*, răspunderea extracontractuală a Uniunii.
- 62 Condiția referitoare la existența unui comportament nelegal al instituțiilor Uniunii presupune o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor (a se vedea Hotărârea din 30 mai 2017, Sefa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 63 Cerința privind o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor urmărește, indiferent de natura actului ilicit în discuție, să se evite ca riscul de a suporta prejudiciile pretinse de persoanele vizate să limiteze capacitatea instituției în cauză de a-și exercita pe deplin competențele în interesul general, atât în cadrul activității sale cu caracter normativ sau care implică alegeri de politică economică, cât și în domeniul competenței sale administrative, asigurându-se în același timp că particularii nu suportă consecințele neîndeplinirii flagrante și inexcuzabile a unor obligații (a se vedea Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Sison/Consiliul, T-341/07, EU:T:2011:687, punctul 34 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Sefa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 51).
- 64 Având în vedere jurisprudența amintită la punctele 59-61 de mai sus, trebuie analizat dacă normele de drept a căror încălcare este invocată în speță de reclamant au ca obiect conferirea de drepturi particularilor și dacă Consiliul a săvârșit o încălcare suficient de gravă a normelor menționate.
- 65 În susținerea cererii sale în reparație, reclamantul invocă, în esență, două motive de nelegalitate, și anume, în primul rând, adoptarea actelor în litigiu și menținerea înscrierii numelui său în listele în litigiu, în condițiile în care Consiliul nu dispunea de niciun element de probă pentru a le justifica, nelegalitate ale cărei efecte ar fi fost agravate de un abuz de putere săvârșit de Consiliu prin faptul că acesta a declarat recurs împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), și, în al doilea rând, o încălcare a articolelor 16 și 17 din cartă.
- 66 În primul rând, în ceea ce privește motivul de nelegalitate întemeiat pe adoptarea actelor în litigiu și pe menținerea înscrierii numelui său în listele în litigiu de către Consiliu, în condițiile în care acesta nu dispunea de niciun element de probă pentru a le justifica, trebuie amintit că, la punctele 68 și 69 din Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Sefa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986), Tribunalul a statuat că o administrație care acționează cu prudența și cu diligența obișnuite ar fi fost în măsură să înțeleagă că, la momentul adoptării actului atacat în cauza în discuție, îi revenea sarcina de a obține informațiile sau elementele de probă care justificau măsurile restrictive referitoare la reclamantă în

cauza menționată pentru a putea stabili, în cazul unei contestații, temeinicia măsurilor amintite prin prezentarea informațiilor sau a elementelor de probă respective în fața instanței Uniunii. Acesta a concluzionat că, neprocedând astfel, Consiliul s-a făcut răspunzător pentru o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor, în sensul jurisprudenței citate la punctele 61 și 62 de mai sus. La punctul 40 din Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), pronunțată în recursurile împotriva Hotărârii din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986), prin care au fost respinse recursurile menționate, Curtea a decis că Tribunalul a considerat în mod întemeiat, în special la punctele 68 și 69 din hotărârea sa, că încălcarea, timp de aproape trei ani, a obligației care incumbă Consiliului de a furniza, în caz de contestare, informațiile sau elementele de probă care susțin motivele adoptării de măsuri restrictive față de o persoană fizică sau juridică constituie o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor.

- 67 În speță, după cum reiese din Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), astfel cum a fost confirmată de Curte prin Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), trebuie să se constate că încălcarea săvârșită de Consiliu este nu numai identică în ceea ce privește obiectul său, ci și mai lungă, cu aproximativ șase luni, decât cea săvârșită de Consiliu în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986).
- 68 Rezultă că, pe de o parte, norma de drept a cărei încălcare este invocată în speță este o normă de drept care conferă drepturi particularilor, printre care figurează reclamantul, în calitate de persoană fizică vizată de actele în litigiu. Pe de altă parte, încălcarea normei menționate constituie o încălcare suficient de gravă în sensul jurisprudenței amintite la punctul 63 de mai sus.
- 69 De altfel, din observațiile formulate de părți, în urma celei de a doua măsuri de organizare a procedurii, cu privire la consecințele pe care le-au dedus din Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), în ceea ce privește prezenta cauză, reiese că acestea sunt de acord, la acest moment, asupra faptului că nelegalitatea în discuție constituie o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care conferă drepturi particularilor.
- 70 În ceea ce privește afirmația potrivit căreia, în esență, această din urmă încălcare ar fi cu atât mai gravă cu cât ar fi fost agravată de faptul că Consiliul ar fi săvârșit un abuz de putere prin faptul că a declarat recurs împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), acest argument nu poate fi admis.
- 71 Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, un act este afectat de un abuz de putere numai dacă rezultă din indicii obiective, pertinente și concordante că a fost adoptat în scopul exclusiv sau cel puțin determinant de a atinge alte obiective decât cele declarate sau de a eluda o procedură special prevăzută de tratat pentru a răspunde circumstanțelor cauzei (a se vedea Hotărârea din 29 noiembrie 2017, Montel/Parlamentul, T-634/16, nepublicată, EU:T:2017:848, punctul 161 și jurisprudența citată).
- 72 În această privință, pe de o parte, trebuie amintit că dreptul de a declara recurs împotriva hotărârilor Tribunalului este consacrat la articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și face parte integrantă din căile de atac ale sistemului jurisdicțional al Uniunii. Potrivit aceluiași articol, un recurs în fața Curții este limitat la chestiuni de drept. Pe de altă parte, în temeiul articolului 56 al doilea paragraf prima teză din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, poate introduce un recurs oricare parte ale cărei concluzii au fost respinse, în totalitate sau în parte. Din dispozițiile dreptului primar al Uniunii reiese că, cu respectarea limitelor prevăzute de acesta, orice parte este liberă nu numai să introducă un recurs împotriva unei hotărâri a Tribunalului, ci, în plus, să invoce orice motiv pe care îl consideră util pentru a-și susține cauza și pentru ca acțiunea sa să fie admisă. Astfel, în temeiul acestor din urmă considerații, contrar celor susținute de reclamant, nu se poate reproșa Consiliului că a introdus un recurs împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și

Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), cu scopul, astfel cum precizează acesta în memoriul său în apărare, de a dispune de „o jurisprudență consacrată privind măsurile restrictive geografice”, întrucât un asemenea argument se referă în mod vădit la o chestiune de drept în sensul articolului 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE.

- 73 Pe de altă parte, afirmația reclamantului potrivit căreia Consiliul ar fi introdus un recurs împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), numai cu scopul de a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran, pentru ca aceasta să pună capăt programului său nuclear, menținând astfel efectele produse de actele în litigiu împotriva reclamantului, nu poate fi admisă. Astfel, nu numai că această afirmație nu este susținută de niciun element de probă sau informație, dar, în orice caz, trebuie să se constate că menținerea efectelor menționate este inerentă deciziei de a introduce un recurs, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, potrivit acestui articol, „[p]rin derogare de la articolul 280 [TFUE], deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului [de recurs] menționat la articolul 56 primul paragraf din prezentul statut sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia”.
- 74 În plus, trebuie amintit (a se vedea punctul 18 de mai sus) că, în ceea ce privește efectele în timp ale anulării Regulamentului nr. 961/2010, la punctul 106 din Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), Tribunalul a statuat că, în speță, riscul de a aduce o atingere serioasă și ireversibilă eficacității măsurilor restrictive impuse de Regulamentul nr. 961/2010 nu părea suficient de ridicat pentru a justifica menținerea efectelor regulamentului menționat în ceea ce îi privește pe reclamanți pentru o perioadă care să o depășească pe cea prevăzută la articolul 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. De asemenea, la punctul 107 din aceeași hotărâre (a se vedea punctul 19 de mai sus), acesta a decis să mențină efectele Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, până când anularea Regulamentului nr. 961/2010 începe să producă efecte.
- 75 Din considerațiile care precedă reiese că menținerea efectelor produse de actele în litigiu împotriva reclamantului, ca urmare a anulării acestora din urmă prin Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), rezultă din aplicarea dispozițiilor Statutului Curții de Justiție a Uniunii Europene și din aprecierea suverană a Tribunalului, iar nu din comportamentul reproșat de reclamant Consiliului, și anume că acesta a introdus un recurs împotriva hotărârii menționate.
- 76 În consecință, în lipsa oricărui element obiectiv prezentat de reclamant care să poată demonstra că Consiliul a introdus recursul împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), cu scopul de a-i produce prejudicii sau de a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran pentru ca aceasta să pună capăt programului său nuclear, argumentul întemeiat pe un abuz de putere săvârșit de Consiliu care ar fi agravat încălcarea normei de drept în discuție în speță trebuie respins ca nefondat.
- 77 În ceea ce privește al doilea motiv de nelegalitate, întemeiat pe o încălcare a articolelor 16 și 17 din cartă, trebuie arătat că reclamantul se limitează la a aminti condițiile necesare pentru a constitui o atingere adusă exercitării drepturilor și libertăților recunoscute de cartă și la a susține că măsurile în litigiu care i-au fost impuse au avut ca obiect și ca efect restricții ulterioare asupra dreptului său de proprietate și asupra libertății sale de a desfășura o activitate economică, astfel cum sunt recunoscute la articolele 16 și 17 din cartă.
- 78 Or, deși, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de proprietate este garantat prin articolul 17 din cartă, acesta nu beneficiază de o protecție absolută în dreptul Uniunii, ci trebuie să fie luat în considerare în raport cu funcția sa în societate. În consecință, unele limitări pot fi aduse folosinței acestui drept, cu condiția ca acestea să răspundă unor obiective de interes general urmărite de Uniune și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție excesivă și intolerabilă care ar aduce atingere

chiar substanței dreptului astfel garantat (a se vedea Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctul 97 și jurisprudența citată). Această jurisprudență poate fi transpusă prin analogie libertății de a desfășura o activitate comercială, care este garantată prin articolul 16 din cartă.

- 79 În speță, în primul rând, trebuie arătat că adoptarea actelor în litigiu împotriva reclamantului, în măsura în care prevedeau înghețarea fondurilor acestuia, a activelor sale financiare și a celorlalte resurse economice ale acestuia, aveau ca obiectiv să împiedice proliferarea nucleară și să exercite astfel o presiune asupra Republicii Islamice Iran pentru ca aceasta să pună capăt activităților respective. Acest obiectiv se înscria în cadrul mai general al eforturilor legate de menținerea păcii și securității internaționale și era, în consecință, legitim și adecvat (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctele 100 și 101 și jurisprudența citată).
- 80 În al doilea rând, măsurile în litigiu aveau de asemenea un caracter necesar, întrucât alte măsuri, mai puțin restrictive, precum un sistem de autorizare prealabilă sau obligația de a justifica *a posteriori* utilizarea fondurilor plătite nu permiteau atingerea într-o manieră la fel de eficientă a obiectivului urmărit, și anume împiedicarea proliferării nucleare și exercitarea în acest mod a unei presiuni asupra Republicii Islamice Iran pentru ca aceasta să pună capăt activităților respective, în special în privința posibilității de a eluda restricțiile impuse (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 septembrie 2013, Makhlouf/Consiliul, T-383/11, EU:T:2013:431, punctul 101 și jurisprudența citată).
- 81 Prin urmare, reclamantul nu a demonstrat că actele în litigiu au încălcat drepturile care îi sunt conferite la articolele 16 și 17 din cartă.
- 82 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se concluzioneze că numai primul motiv de nelegalitate, întemeiat pe adoptarea actelor în litigiu și pe menținerea înscrierii numelui său în listele în litigiu de către Consiliu, în condițiile în care acesta nu dispunea de niciun element de probă pentru a le justifica, constituie o nelegalitate care poate angaja răspunderea Uniunii în sensul jurisprudenței amintite la punctul 63 de mai sus.

2. Cu privire la prejudiciul pretins și la existența unei legături de cauzalitate între nelegalitatea comportamentului reproșat și acest prejudiciu

- 83 Reclamantul apreciază că a demonstrat caracterul real și cert al prejudiciilor moral și material pe care le-a suferit ca urmare a actelor în litigiu și legătura de cauzalitate dintre nelegalitatea comportamentului reproșat și prejudiciul pretins. Ținând seama de circumstanțele speciale ale speței, acesta consideră că Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), nu repune în discuție temeinicia cererii sale de despăgubire.
- 84 Consiliul, susținut de Comisie, se opune argumentelor prezentate de reclamant. Acesta apreciază că concluziile Curții din Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), referitoare la condițiile de reparare a prejudiciului material și moral, sunt relevante și favorabile argumentelor sale din prezenta cauză.
- 85 Trebuie analizat dacă reclamantul a furnizat proba prejudiciului invocat și a legăturii de cauzalitate dintre nelegalitatea comportamentului reproșat și acest prejudiciu.
- 86 În ceea ce privește condiția caracterului real al prejudiciului, potrivit jurisprudenței, răspunderea extracontractuală a Uniunii nu poate fi angajată decât dacă reclamantul a suferit efectiv un prejudiciu real și cert (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 ianuarie 1982, De Franceschi/Consiliul și Comisia, 51/81, EU:C:1982:20, punctul 9, și Hotărârea din 16 ianuarie 1996, Candiotte/Consiliul, T-108/94, EU:T:1996:5, punctul 54). Reclamantului îi revine sarcina de a dovedi că această condiție

este îndeplinită (a se vedea Hotărârea din 9 noiembrie 2006, Agraz și alții/Comisia, C-243/05 P, EU:C:2006:708, punctul 27 și jurisprudența citată) și, mai precis, de a prezenta probe concludente privind atât existența, cât și întinderea prejudiciului (a se vedea Hotărârea din 16 septembrie 1997, Blackspur DIY și alții/Consiliul și Comisia, C-362/95 P, EU:C:1997:401, punctul 31 și jurisprudența citată).

- 87 Mai exact, orice cerere în reparația unui prejudiciu, indiferent dacă este vorba despre un prejudiciu material sau moral, formulată cu titlu simbolic sau pentru obținerea unei despăgubiri substanțiale, trebuie să precizeze natura prejudiciului invocat în raport cu comportamentul reproșat și, chiar de manieră aproximativă, să evalueze ansamblul acestui prejudiciu (a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2015, Sabbagh/Consiliul, T-652/11, nepublicată, EU:T:2015:112, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 88 În ceea ce privește condiția referitoare la existența unei legături de cauzalitate între comportament și prejudiciul invocat, respectivul prejudiciu trebuie să fie rezultatul suficient de direct al comportamentului invocat, acesta din urmă trebuind să constituie cauza determinantă a prejudiciului, în condițiile în care nu există obligația de a repara orice consecință prejudiciabilă, chiar îndepărtată, a unei situații nelegale (a se vedea Hotărârea din 10 mai 2006, Galileo International Technology și alții/Comisia, T-279/03, EU:T:2006:121, punctul 130 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 1979, Dumortier și alții/Consiliul, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, EU:C:1979:223, punctul 21). Revine reclamantului sarcina de a face dovada existenței unei legături de cauzalitate între comportamentul și prejudiciul invocate (a se vedea Hotărârea din 30 septembrie 1998, Coldiretti și alții/Consiliul și Comisia, T-149/96, EU:T:1998:228, punctul 101 și jurisprudența citată).
- 89 În raport cu jurisprudența amintită mai sus, trebuie analizat dacă, în speță, reclamantul a demonstrat caracterul real și cert al prejudiciilor moral și material pe care le-ar fi suferit ca urmare a adoptării actelor în litigiu și a menținerii înscrierii numelui său în listele în litigiu și existența unei legături de cauzalitate între adoptarea menționată și aceste prejudicii.

a) Cu privire la prejudiciul material invocat și la existența unei legături de cauzalitate

- 90 Reclamantul pretinde că a fost afectat în mod deosebit de măsurile în litigiu adoptate în privința sa ca urmare a faptului că, la momentul adoptării actelor în litigiu, centrul intereselor sale se afla în Franța, în cadrul Uniunii, întrucât dobândise cetățenia franceză și avea reședința în Franța, unde deschisese conturi bancare. Acesta susține că a suferit patru tipuri de prejudicii materiale, și anume, în primul rând, deprecierea legată de lipsa unei administrări dinamice a activelor sale financiare, în al doilea rând, pierderea câștigurilor pe care i le-ar fi procurat administrarea bunurilor sale imobile, în al treilea rând, pierderile suferite în societăți europene și, în al patrulea rând, cheltuielile legale efectuate pentru a obține o dezghețare parțială a fondurilor sale, iar ulterior pentru a elibera conturile bancare blocate. În temeiul acestor diferite prejudicii materiale, el solicită obligarea Consiliului să îi plătească despăgubiri în valoare totală de 2 227 000 de euro.
- 91 Consiliul, susținut de Comisie, solicită respingerea cererii de reparare a prejudiciului material pretins.

1) Cu privire la deprecierea legată de lipsa unei administrări dinamice a activelor financiare ale reclamantului

- 92 În ceea ce privește deprecierea legată de lipsa unei administrări dinamice a activelor sale financiare, în cererea introductivă, reclamantul afirmă că dispunea în portofoliul său de active de aproximativ 15 milioane de euro, dintre care o mare parte era investită în acțiuni ale unor societăți europene cotate la bursă, în acțiuni ale altor societăți, în depozite la termen în diverse valute și în obligațiuni ale unor societăți și ale unor state printre care obligațiuni ale statului elen. Pe de altă parte, el apreciază că, întrucât administratorii de fonduri sunt remunerați în medie cu 2 % din fondurile în administrare, acest

prejudiciu a cărui reparare o solicită se ridică la 2 % pe an din cuantumul fondurilor sale, pe care îl evaluează la 11 milioane de euro, fără a ține seama de activele sale înscrise în conturi bancare deschise în Belgia, respectiv de un cuantum total de 660 000 de euro pe o bază de trei ani.

- 93 În replică, mai întâi, reclamantul precizează că un portofoliu „dinamic”, care este definit în raport cu compunerea sa, se caracterizează printr-o asumare de riscuri superioară celei a deținătorului unui portofoliu „echilibrat” în schimbul unor performanțe mai ridicate pe termen lung. Însuși obiectivul articolului 1 din Regulamentul nr. 423/2007 ar fi tocmai de a împiedica orice persoană care face obiectul unor măsuri restrictive să administreze în mod adecvat un portofoliu „dinamic”. Prin urmare, aplicarea unor măsuri restrictive ar fi faptul generator al unui prejudiciu financiar care ar trebui reparat automat în cazul în care măsurile menționate sunt declarate ulterior nelegale.
- 94 Or, reclamantul afirmă că portofoliul său de la banca BNP Paribas necesita o administrare „dinamică”. Cu titlu de exemplu de administrare dinamică, acesta anexează la replică un extras de cont de la BNP Paribas. El adaugă că excepția prevăzută la articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 (JO 2012, L 88, p. 1) nu s-ar aplica în cazul unor conturi având astfel de caracteristici, ci al unor conturi precum contul la vedere de care dispunea la banca Belfius, care nu necesita o administrare dinamică, ceea ce ar explica faptul că reclamantul nu l-a inclus printre portofoliile pentru care solicită repararea prejudiciului pretins suferit. Astfel, în perioada cuprinsă între luna iulie a anului 2010 și începutul anului 2014, lipsa administrării conturilor reclamantului deschise la banca BNP Paribas l-ar fi împiedicat să vândă unele poziții cu risc ridicat precum obligațiunile statului elen, să obțină profit din fluctuațiile pieței, să realizeze arbitraje indispensabile unei administrări dinamice pentru adaptarea investițiilor sale și să plaseze lichidități, generate de rambursarea produselor la termen, de plata dividendelor și de dobânzi.
- 95 Consiliul, susținut de Comisie, se opune argumentației reclamantului.
- 96 Trebuie amintit că, potrivit articolului 76 din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să cuprindă, *inter alia*, concluziile reclamantului și probele și propunerea de probe, dacă este necesar. Articolul 85 din Regulamentul de procedură prevede că asemenea probe se depun în cadrul primului schimb de memorii. În plus, o probă suplimentară poate fi introdusă în stadiul replicii numai dacă întârzierea este justificată.
- 97 Or, în speță, în ceea ce privește prejudiciul întemeiat pe deprecierea cauzată de lipsa unei administrări dinamice a activelor sale financiare, reclamantul încearcă să demonstreze în mod foarte laconic, chiar confuz, în cererea introductivă prejudiciul pe care l-ar fi suferit. Astfel, în ceea ce privește prejudiciul pretins suferit, în cererea introductivă, reclamantul se limitează să descrie în mod general tipul de investiții pe care le-ar fi efectuat și compunerea portofoliului său de active pe care îl evaluează, într-o primă etapă, la punctul 66 din cererea introductivă, la 15 milioane de euro.
- 98 Pe de o parte, în niciun moment în cererea introductivă acesta nu identifică instituțiile bancare cărora le-ar fi încredințat administrarea activelor sale și nici cuantumul acestora din urmă. El face cel mult o trimitere globală la acestea, făcând referire, într-o notă de subsol inserată la punctul 66 din cererea introductivă, la două anexe la cererea introductivă intitulate „Extrase de cont și scrisori de la instituții bancare” și, respectiv, „Scrisori de la bănci”, fără a indica în mod precis elementele sau pasajele din anexele menționate la care face referire.
- 99 Or, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate, deși cuprinsul cererii introductive poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la extrase din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care trebuie să figureze în cererea introductivă. În plus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele

pe care le-ar putea considera temeiul acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2005, Honeywell/Comisia, T-209/01, EU:T:2005:455, punctul 57 și jurisprudența citată).

- 100 Pe de altă parte, la punctul 67 din cererea introductivă, reclamantul cuantifică în cele din urmă, fără a furniza justificări, portofoliul său de active la 11 milioane de euro și, în acest temei, aplică o cotă de 2 %, cu privire la care declară, fără a furniza nicio dovadă, că corespunde remunerației medii a administratorilor de fonduri și, în consecință, evaluează prejudiciul său la 660 000 de euro pentru o perioadă de trei ani.
- 101 O argumentație atât de laconică și confuză în cererea introductivă apare prea imprecisă pentru a determina amploarea acestui prejudiciu și, prin urmare, pentru a permite Tribunalului să înțeleagă, având în vedere dispozițiile Regulamentului de procedură amintite mai sus, întinderea pretențiilor reclamantului. Prin urmare, aceasta trebuie respinsă ca inadmisibilă.
- 102 Cu titlu suplimentar, chiar presupunând că, în pofida acestor împrejurări, în situația din speță Tribunalul ar putea efectua cercetări cu privire la elemente de probă din anexele la cererea introductivă menționate la punctul 96 de mai sus, ar trebui să se constate, în acest caz, că acestea nu permit să se determine cu certitudine amploarea acestui prejudiciu.
- 103 Astfel, în ceea ce privește anexa intitulată „Extrase de cont și scrisori de la instituții bancare”, aceasta conține mai multe documente care nu au fost identificate individual de reclamant. Tribunalul observă totuși că pare a fi vorba despre documente care ar putea fi identificate după cum urmează:
- un extras de cont de la banca Dexia, din data de 30 iulie 2010 (paginile 23-25 din dosarul anexelor la cererea introductivă), din care nu reiese deloc numele reclamantului ca fiind deținătorul contului respectiv;
 - o atestare a soldului pentru data de 28 iunie 2010 pentru un cont al reclamantului la Banque Belfius, din data de 23 iulie 2015, însoțită de un extras pentru contul menționat pentru perioada cuprinsă între 1 iunie 2010 și 9 octombrie 2010 (paginile 26-29 din dosarul anexelor la cererea introductivă), atestare și extras care se dovedesc, în definitiv, lipsite de relevanță, întrucât, în replică, reclamantul indică în mod expres că nu a ținut seama de acestea în prezenta cerere de despăgubire;
 - extrasele pentru două conturi ale reclamantului deschise la banca Société Générale (paginile 30 și 31 din dosarul anexelor la cererea introductivă);
 - un extras de cont de economii salariale al reclamantului la instituțiile Amundi și Inter Expansion (paginile 32 și 33 din dosarul anexelor la cererea introductivă);
 - un document intitulat „Portfolio Management Report” emis de banca BNP Paribas Wealth Management, din care nu reiese deloc numele reclamantului ca deținător al contului respectiv (paginile 34-38 din dosarul anexelor la cererea introductivă);
 - un tabel care identifică conturi deschise la șase instituții, precum și valoarea și natura acestora, fără nicio precizare referitoare la identitatea deținătorului lor.
- 104 Astfel, pe lângă faptul că unele dintre documentele menționate mai sus nu permit să se identifice numele deținătorului contului respectiv, niciun element din anexa în discuție nu permite să se înțeleagă în mod real și cert care este prejudiciul pretins suferit de reclamant.

- 105 Acest caracter confuz al argumentației reclamantului este accentuat de lectura precizărilor aduse de acesta în replică, întrucât, potrivit acestora, ar trebui să se țină seama numai de activele încredințate băncii BNP Paribas. Or, activele menționate, presupunând că sunt deținute de reclamant, s-ar ridica, potrivit documentului intitulat „Portfolio Management Report”, reprodus la paginile 34-38 din dosarul anexelor la cererea introductivă, la 7 746 855 de euro, respectiv un quantum mult inferior sumei de 11 000 000 de euro, pe care reclamantul își întemeiază în cele din urmă calculul prejudiciului pe care pretinde că l-a suferit.
- 106 În ceea ce privește anexa intitulată „Scrisori de la bănci”, aceasta conține trei scrisori de la trei instituții bancare sau de administrare de active, scrisori care menționează numai că aceste instituții iau act de consecințele actelor în litigiu, și anume de înghețarea activelor reclamantului, și dorința lor de a respecta reglementarea în vigoare. În ceea ce privește scrisoarea de la banca BNP Paribas Wealth Management din 11 februarie 2011, autorul acesteia adaugă că se află în imposibilitatea de a trece, astfel cum ar fi dorit reclamantul, la o administrare „de tip conservator” și, așadar, mai sigură a activelor acestuia (pagina 157 din dosarul anexelor la cererea introductivă). Trebuie să se constate că aceste documente nu permit să se determine amploarea prejudiciului invocat de reclamant. Din considerațiile suplimentare care precedă rezultă că cererea sa de reparare a prejudiciului întemeiat pe deprecierea cauzată de lipsa administrării dinamice a activelor financiare ar trebui, în orice caz, să fie respinsă ca nefondată.
- 107 Având în vedere concluzia dedusă la punctul 101 de mai sus și fără a fi necesar să se examineze dacă reclamantul a făcut dovada legăturii de cauzalitate, cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe deprecierea cauzată de lipsa administrării dinamice a activelor financiare trebuie respinsă ca inadmisibilă.

2) Cu privire la pierderea câștigurilor din administrarea bunurilor imobile

- 108 În ceea ce privește pierderea câștigurilor pe care le obținea din administrarea bunurilor sale imobile, reclamantul arată că administrarea a două apartamente din Franța și din Belgia, al căror proprietar este, a devenit imposibilă ca urmare a adoptării actelor în litigiu, întrucât s-a aflat în imposibilitatea de a percepe chirii și de a plăti lucrări și polițe de asigurare.
- 109 În replică, reclamantul precizează că articolul 29 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 267/2012, care permite perceperea în continuare a chiriilor din contractele de închiriere în curs, nu era aplicabil în cazul apartamentului situat în Franța, care nu era închiriat la data la care numele reclamantului a fost înscris pentru prima dată în lista persoanelor și entităților cărora li se aplică măsuri restrictive, din cauza unor mici lucrări care trebuiau efectuate în acesta. Întemeindu-se pe un contract semnat la 18 octombrie 2014, după ridicarea măsurilor în litigiu adoptate în privința sa, reclamantul susține că valoarea locativă a apartamentului în discuție se ridică la 2 500 de euro pe lună, astfel încât beneficiul nerealizat din cauza neînchirierii poate fi evaluat la un quantum de 102 500 de euro.
- 110 Consiliul, susținut de Comisie, se opune argumentației reclamantului.
- 111 Cu titlu principal, astfel cum s-a amintit la punctul 96 de mai sus, cererea introductivă trebuie să cuprindă, *inter alia*, concluziile reclamantului și probele și propunerea de probe, dacă este necesar. În plus, o probă suplimentară poate fi introdusă în stadiul replicii numai dacă întârzierea este justificată.
- 112 Or, în speță, trebuie să se constate că, la punctul 68 din cererea introductivă, singurul punct din aceasta consacrat prejudiciului întemeiat pe imposibilitatea administrării activelor sale imobiliare, reclamantul se limitează să afirme că prejudiciul menționat rezultă din „imposibilitatea de a percepe chirii, de a plăti lucrări și asigurări etc.” și nu furnizează în sens strict niciun document sau element susceptibil să susțină această afirmație, să dovedească titlurile sale de proprietate și să facă dovada prejudiciului și a legăturii de cauzalitate. Desigur, în ceea ce privește exclusiv apartamentul din Franța

al cărui proprietar ar fi, în replică, reclamantul a prezentat o anexă C.2 conținând trei documente, și anume un contract de închiriere semnat la 18 octombrie 2014, o decizie de impunere 2013, „taxe privind locuințele vacante”, emisă la 29 octombrie 2013 și o scrisoare din 20 octombrie 2014 adresată serviciului de impozite. Totuși, deși aceste trei documente au fost întocmite anterior introducerii prezentei acțiuni, reclamantul nu justifică nicidecum prezentarea lor tardivă, în stadiul replicii. Prin urmare, anexa C.2 la replică trebuie înlăturată ca inadmisibilă. Având în vedere considerațiile care precedă, cererea de reparare a prejudiciului menționat mai sus trebuie, așadar, să fie respinsă ca inadmisibilă.

- 113 Cu titlu suplimentar, chiar presupunând că, în prezenta cauză, cererea menționată și anexa C.2 sunt declarate admisibile, s-ar impune constatarea că reclamantul nu furnizează nicio dovadă cu privire la caracterul real și cert al daunei pretinse în temeiul prejudiciului în discuție. Astfel, trebuie să se constate în special că reclamantul nu furnizează nici dovada titlurilor sale de proprietate pentru cele două apartamente al căror proprietar pretinde că este, nici dovada că aceste bunuri imobile erau destinate să fie închiriate la momentul adoptării actelor în litigiu.
- 114 Pe de altă parte, contrar afirmațiilor sale, actele în litigiu nu îl împiedicau nicidecum să continue să locuiască, dacă aceasta era situația anterior, într-un apartament al cărui proprietar era, cu atât mai mult cu cât, astfel cum se amintește la punctul 65 din cererea introductivă, la momentul adoptării actelor în litigiu acesta avea naționalitate franceză și reședința în Franța.
- 115 Din considerațiile suplimentare care precedă rezultă că reclamantul nu face dovada prejudiciului invocat în legătură cu cele două apartamente din Franța și din Belgia al căror proprietar ar fi, astfel încât cererea sa de despăgubire pentru prejudiciul întemeiat pe pierderea unor venituri locative ar trebui, în orice caz, să fie respinsă ca nefondată.
- 116 Având în vedere concluzia de la punctul 112 de mai sus și fără a fi necesar să se examineze dacă reclamantul a făcut dovada legăturii de cauzalitate, cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe imposibilitatea reclamantului de a-și administra activele imobiliare trebuie respinsă ca inadmisibilă.

3) Cu privire la pierderile suferite în societăți europene

- 117 În ceea ce privește pierderile suferite în societăți europene, reclamantul arată că, la adoptarea actelor în litigiu, deținea 26 % din părțile sociale ale societății franceze Codefa Connectique S.A.S. (denumită în continuare „Codefa”) și era acționar al societăților germane Decom Technology GmbH (denumită în continuare „Decom”) și Senteg GmbH, prin intermediul societății belgiene Soreltek S.A. Actele menționate ar fi cauzat dificultăți insurmontabile pentru societățile menționate și, prin urmare, o depreciere a valorii lor. Pentru a demonstra existența prejudiciului material suferit pe seama societăților Codefa și Decom, reclamantul furnizează un raport din data de 21 iulie 2015, întocmit de o societate de expertiză contabilă înscrisă în ordinul experților contabili din Regiunea Paris Île-de-France (Franța), inclus în anexa A.14 la cererea introductivă (denumit în continuare „raportul de expertiză contabilă”).
- 118 Consiliul, susținut de Comisie, se opune argumentației reclamantului.

i) Cu privire la pierderile suferite în societățile Senteg și Decom

- 119 În ceea ce privește cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe pierderile suferite în societățile Senteg și Decom, Consiliul, susținut de Comisie, consideră că această cerere este inadmisibilă. Astfel, reclamantul nu deținea nicio participație la aceste societăți. În ceea ce privește Soreltek, care ar deține 80 % din părțile sociale ale Decom și 20 % din părțile sociale ale Senteg și al cărei unic beneficiar economic pretinde că este reclamantul, din statut sau din alte elemente din dosar nu ar reieși că aceasta ar fi, direct sau indirect, deținută de reclamant, întrucât ar fi deținută în proporție de 99 % de

societatea luxemburgheză Wirkkraft S.A. și în proporție de 1% de o societate terță. Chiar dacă reclamantul ar fi beneficiarul economic al Wirkkraft, interesul său de a exercita acțiunea ar fi prea indirect în raport cu Senteg sau cu Decom.

- 120 În replică, reclamantul susține că deține titlurile la purtător ale societății Wirkkraft, pe care se oferă să le prezinte în măsura în care este necesar, că asigură integral finanțarea acestei societăți și că este unicul beneficiar economic al societăților Wirkkraft și Soreltek.
- 121 În primul rând, în ceea ce privește Soreltek, conform jurisprudenței amintite la punctul 99 de mai sus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele pe care le-ar putea considera temeiul acțiunii. Or, în speță, la punctul 76 din cererea introductivă, reclamantul se limitează să afirme că „[a] fost identificat drept beneficiar[ul] economic unic” al Soreltek. În susținerea acestei afirmații, el se limitează să facă trimitere fără nicio precizare la patru documente incluse în anexa A.13 la cererea introductivă.
- 122 În orice caz, chiar presupunând că, în prezenta cauză, Tribunalul ar putea să cerceteze și să identifice elementele susceptibile să susțină această afirmație a reclamantului, s-ar impune constatarea că niciunul dintre documentele menționate, incluse în anexa A.13 la cererea introductivă, nu ar permite aceasta.
- 123 Astfel, *primo*, statutul societății Soreltek, astfel cum a fost înregistrat în *Moniteur belge* (a se vedea paginile 269-271 din dosarul anexelor la cererea introductivă), nu menționează deloc așa-zisa calitate de beneficiar economic unic a reclamantului în această societate. Din acesta reiese cel mult că 209 din cele 210 părți sociale ale Soreltek, respectiv puțin peste 99% din părțile sociale amintite, sunt deținute de Wirkkraft, iar ultima parte socială de societatea Transnational Consulting Group. Pe de altă parte, reclamantul nu apare nici ca deținător al funcțiilor de administrator sau de administrator delegat al Soreltek (a se vedea pagina 271 din dosarul anexelor la cererea introductivă).
- 124 *Secundo*, cele două scrisori adresate de banca Dexia societății Soreltek, din 11 august 2010 și din 8 septembrie 2010 (paginile 272 și 273 din dosarul anexelor la cererea introductivă), urmăresc să informeze societatea menționată că, la cererea procureur du Roi de Bruxelles (procurorul Regelui din Bruxelles, Belgia), două dintre conturile sale au fost blocate, iar ulterior au fost lichidate. În niciun caz nu este menționat vreun statut de beneficiar economic unic al reclamantului în raport cu această societate.
- 125 *Tertio*, scrisoarea din 11 februarie 2014 (reprodusă în două rânduri la paginile 274 și 275 din dosarul anexelor la cererea introductivă), adresată de un cabinet de avocați către parquet du procureur du Roi de Bruxelles (parchetul procurorului Regelui din Bruxelles), menționează numai calitatea semnatarilor de „avocați ai reclamantului și ai societății sale SA Soreltek” și cererea de restituire a activelor bancare ale clienților lor. Niciun element din această scrisoare nu permite confirmarea pretinsului statut de beneficiar economic unic al reclamantului în raport cu Soreltek.
- 126 *Quarto*, prin scrisoarea procureur du Roi de Bruxelles (procurorul Regelui din Bruxelles) din 6 decembrie 2013 (pagina 276 din dosarul anexelor la cererea introductivă), acesta îl informează pe avocatul reclamantului că a „dispus în această zi confiscarea activelor vizate în acest dosar, care aparțin domnului Mahmoudian și [societății] SA Soreltek” și comunică copia unei cereri adresate de „O.C.S.C. de către banca ING cu privire la dosarul privind titlurile domnului Mahmoudian (Titres Befimmo SCA-SICAFI)”. În niciun caz nu este menționat vreun statut de beneficiar economic unic al reclamantului în raport cu Soreltek.
- 127 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, la punctul 93 din replică, reclamantul s-a limitat să reitereze că era beneficiarul economic unic al Soreltek și să deducă de aici că această societate făcea parte din activele sale.

128 În al doilea rând, în ceea ce privește societatea Wirkkraft, trebuie să se constate că, în cererea introductivă, reclamantul nu furnizează niciun element susceptibil să susțină afirmația sa de la punctul 92 din replică, potrivit căreia ar fi beneficiarul economic și deținătorul titlurilor la purtător ale acestei societăți. Acesta se declară cel mult, în replică, „dispus” să prezinte originalul titlurilor menționate și, pe de altă parte, afirmă că „[f]inanțarea [...] Wirkkraft este asigurată integral de reclamant, care este «beneficiarul economic» al acesteia, astfel cum reiese din declarația inclusă în [a]nexa C.6”.

129 Or, pe de o parte, având în vedere dispozițiile articolelor 76 și 85 din Regulamentul de procedură, revenea reclamantului sarcina de a furniza, din stadiul cererii introductive, elementele de probă pentru că era, astfel cum susține, deținătorul unor titluri la purtător ale societății Wirkkraft. Acesta nu încearcă deloc să explice motivul pentru care, inclusiv în stadiul replicii, nu a furnizat o astfel de probă suplimentară.

130 Pe de altă parte, în ceea ce privește declarația inclusă în anexa C.6 la replică, trebuie arătat că, deși aceasta poartă data de 9 decembrie 2013, cu alte cuvinte cu aproape doi ani înainte de introducerea prezentei acțiuni, reclamantul nu justifică deloc faptul că ea a fost prezentată în stadiul replicii. Prin urmare, anexa C.6 la replică, care s-a dovedit că nu conține decât o simplă declarație pe proprie răspundere semnată de reclamant și care nu este susținută în niciun mod, trebuie înlăturată ca inadmisibilă.

131 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul nu a demonstrat că, astfel cum afirmă, ar fi „beneficiarul economic” și deținătorul titlurilor la purtător ale societății Wirkkraft.

132 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se considere că, în orice caz, întrucât nu a furnizat nici cel mai mic element de probă în susținerea afirmațiilor sale, reclamantul a invocat, pentru a-și formula cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe pierderile suferite în societățile Senteg și Decom, un prejudiciu al cărui caracter real nu l-a dovedit, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 86 de mai sus.

133 În consecință, această din urmă cerere trebuie respinsă ca inadmisibilă și, în orice caz, ca nefondată.

ii) În ceea ce privește pierderile legate de Codefa

134 În ceea ce privește cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe pierderile legate de Codefa, pentru a demonstra prejudiciul material pe care pretinde că l-a suferit în ceea ce privește Codefa, reclamantul se întemeiază, pe de o parte, pe raportul de expertiză contabilă și, pe de altă parte, pe mai multe copii ale unor documente referitoare la Codefa incluse în anexa A.5 la cererea introductivă.

135 În primul rând, trebuie apreciată valoarea probantă a raportului de expertiză contabilă.

136 În acest sens, în lipsa unei reglementări a Uniunii cu privire la noțiunea de probă, instanța Uniunii a consacrat un principiu al liberei administrări sau al libertății mijloacelor de probă care trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a invoca, pentru a dovedi un anumit fapt, mijloace de probă de orice natură precum mărturii, mijloace de probă scrise, mărturisiri etc. (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2000, Met-Trans și Sagpol, C-310/98 și C-406/98, EU:C:2000:154, punctul 29, Hotărârea din 8 iulie 2004, Dalmine/Comisia, T-50/00, EU:T:2004:220, punctul 72, și Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza Archer Daniels Midland/Comisia, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punctele 113 și 114). În mod corelativ, instanța Uniunii a consacrat principiul liberei aprecieri a probelor, potrivit căruia stabilirea credibilității sau, cu alte cuvinte, a valorii probante a unui element de probă ține de convingerea intimă a instanței (Hotărârea din 8 iulie 2004, Dalmine/Comisia, T-50/00, EU:T:2004:220, punctul 72, și Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza Archer Daniels Midland/Comisia, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punctele 111 și 112).

- 137 Pentru a se stabili valoarea probantă a unui document, trebuie să se țină seama de mai multe elemente, precum originea documentului, împrejurările elaborării acestuia, destinatarul său, conținutul său, și să se ridice problema dacă, având în vedere elementele respective, informația pe care o conține pare logică și fiabilă (Hotărârea din 15 martie 2000, Cimenteries CBR și alții/Comisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 și T-104/95, EU:T:2000:77, punctul 1838, și Hotărârea din 7 noiembrie 2002, Vela și Tecnagrind/Comisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 și T-151/99, EU:T:2002:270, punctul 223).
- 138 În acest context, instanța Uniunii a apreciat deja că o analiză prezentată de un reclamant nu putea fi considerată o expertiză neutră și independentă, întrucât a fost solicitată și finanțată de reclamantul însuși și a fost întocmită în temeiul unor baze de date puse la dispoziție de acesta, fără ca exactitatea sau relevanța datelor respective să fi făcut obiectul vreunei verificări independente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia, T-110/07, EU:T:2011:68, punctul 137).
- 139 De asemenea, instanța Uniunii a avut deja ocazia să afirme că un raport de expertiză nu poate fi considerat probant decât în temeiul conținutului său obiectiv și că o simplă afirmație nesusținută care figurează într-un astfel de document nu este, prin ea însăși, concludentă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2004, Valmont/Comisia, T-274/01, EU:T:2004:266, punctul 71).
- 140 Principiile amintite la punctele 136-139 de mai sus sunt cele în lumina cărora este necesar să se aprecieze în speță valoarea probantă a raportului de expertiză contabilă.
- 141 În această privință, trebuie să se observe că raportul de expertiză contabilă a fost întocmit de o societate de expertiză contabilă înscrisă în ordinul experților contabili din Regiunea Paris Île-de-France. Din scrisoarea care figurează la paginile 2 și 3 din raportul menționat, adresată reclamantului și purtând data de 21 iulie 2015, reiese că, conform condițiilor stabilite în cadrul unei reuniuni din 18 iunie 2015, obiectivul misiunii încredințate de reclamant acestei societăți era de a evalua prejudiciile care îi fuseseră cauzate prin măsurile în litigiu, în ceea ce privește participarea sa la capitalul societăților Codefa și Decom. În temeiul realizării acestei misiuni, se precizează în special în scrisoarea menționată că „[acest] raport a fost întocmit pe baza documentelor pe care ni le-a furnizat domnul Fereydoun Mahmoudian”. Din termenii scrisorii menționate reiese că raportul de expertiză contabilă a fost întocmit la cererea reclamantului în scopul de a se atesta, în cadrul prezentului litigiu, caracterul real și amploarea prejudiciului material invocat și că se întemeiază în esență pe documente furnizate de reclamant. Trebuie subliniat că documentele amintite, la care se face trimitere uneori în notele de subsol, nu sunt anexate la raportul de expertiză contabilă.
- 142 Ca urmare a contextului în care a fost întocmit raportul de expertiză contabilă și în temeiul principiilor amintite la punctele 136-139 de mai sus, valoarea probantă a acestui raport trebuie să fie relativizată. Acesta nu poate fi considerat suficient pentru a face dovada conținutului său, în special în ceea ce privește caracterul real și amploarea prejudiciului invocat. Cel mult ar putea avea o valoare de început de probă, cu condiția să fie coroborat cu alte elemente probante.
- 143 În al doilea rând, în ceea ce privește copiile documentelor referitoare la Codefa, incluse în anexa A.5 la cererea introductivă, dar și raportul de expertiză contabilă la care reclamantul face trimitere în mod global la punctul 71 din cererea introductivă, trebuie amintit de la bun început că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 99 de mai sus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele pe care le-ar putea considera temeiul acțiunii. Acest lucru este valabil cu atât mai mult atunci când o anexă privește un dosar care cuprinde mai multe documente referitoare la un subiect sau la o persoană, documente care sunt reproduse pe un număr voluminos de pagini. Într-un asemenea caz, în lipsa unei trimiteri precise, efectuată de partea care le comunică, la elementele și la pasajele din anexele menționate pe care dorește să le evidențieze pentru a dovedi temeinicia argumentației sale, având în vedere jurisprudența menționată mai sus, valoarea probatorie și de instrument a unor astfel de anexe este mult redusă.

- 144 Acest lucru este evident valabil, în speță, în ceea ce privește anexa A.5 la cererea introductivă, care constă, astfel cum indică reclamantul, în „[c]opii ale unor documente referitoare la societatea CODEFA”, reproduse la paginile 41-154 din dosarul anexelor la cererea introductivă, respectiv un total de 114 pagini. În lipsa unei trimiteri precise în cererea introductivă la elementele care figurează printre aceste 114 pagini din anexa A.5, trebuie să se considere că reclamantul nu a demonstrat temeinicia argumentației sale în discuție în speță.
- 145 În ceea ce privește trimiterea globală, la punctul 71 din cererea introductivă, la raportul de expertiză contabilă pentru a demonstra existența prejudiciului suferit de reclamant, în special în temeiul participațiilor sale în Codefa, din nou, trebuie să se considere că, având în vedere dispozițiile articolului 76 din Regulamentul de procedură și jurisprudența amintită la punctul 99 de mai sus, o asemenea trimitere generală la raportul menționat, reprodus la paginile 277-290 din dosarul anexelor la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care trebuie să figureze în cererea introductivă.
- 146 În al treilea rând, în ceea ce privește cererea sa de reparare a prejudiciului întemeiat pe pierderile legate de Codefa, reclamantul arată că, în urma adoptării actelor în litigiu împotriva reclamantului și a societății Fulmen, Codefa s-a confruntat cu dificultăți, astfel încât acesta nu ar fi putut să obțină rambursarea împrumuturilor pe care i le acordase, în valoare de 220 000 de euro, nici să își recupereze investiția, constând în achiziționarea de acțiuni, în această societate, în anul 2009. Cu privire la dificultățile menționate, reclamantul susține că, în octombrie 2010, banca Société Générale a închis contul Codefa și a anulat o autorizație de descoperit de cont de care beneficia aceasta. În plus, aceasta nu ar fi putut să deschidă un cont la o altă instituție bancară. În sfârșit, ca urmare a sancțiunilor impuse reclamantului și societății Fulmen, aceasta nu ar fi putut să beneficieze de ajutorul acordat de statul francez întreprinderilor în dificultate, în condițiile în care era eligibilă. În lipsa unui sprijin financiar care poate fi acordat de un acționar, dificultățile financiare menționate ar fi condus la lichidarea acesteia în anul 2012.
- 147 *Primo*, în ceea ce privește cele două împrumuturi în valoare totală de 220 000 de euro, pretins acordate de reclamant societății Codefa, cu titlu principal, trebuie să se constate că, în nota de subsol inserată la punctul 72 din cererea introductivă, reclamantul face trimitere exclusiv și fără nicio precizare la anexa A.5 la cererea introductivă. Prin urmare, reclamantul nu a făcut dovada existenței acestor două împrumuturi, astfel încât, având în vedere dispozițiile articolului 76 din Regulamentul de procedură, această argumentație trebuie înlăturată ca inadmisibilă.
- 148 Cu titlu suplimentar, chiar presupunând că o asemenea trimitere este considerată, în prezenta cauză, suficientă, astfel încât Tribunalul ar fi autorizat să cerceteze în anexa A.5 la cererea introductivă dacă un document demonstrează existența împrumuturilor în discuție, ar trebui cel puțin să fie reținute cele două documente reproduse la paginile 43 și 44, pe de o parte, și la paginile 45 și 46, pe de altă parte, din dosarul anexelor la cererea introductivă. Aceste două documente constau în două contracte de împrumut încheiate între Codefa, în calitate de împrumutat, și reclamant, în calitate de împrumutător, în valoare de 70 000 de euro și, respectiv, de 150 000 de euro, mai precis în valoare totală de 220 000 de euro, care corespunde în mod evident cu cea pe care o invocă reclamantul. Totuși, trebuie să se arate că, astfel cum a recunoscut însuși reclamantul în cursul ședinței, aceste două contracte, redactate în engleză, nu sunt nici ștampilate, nici semnate. În aceste condiții, chiar presupunând că argumentația întemeiată pe aceste două documente este admisibilă, valoarea lor probantă ar fi foarte redusă, în măsura în care acestea nu permit să se stabilească cu certitudine existența creanței pe care reclamantul se întemeiază pentru a solicita repararea prejudiciului în discuție. Această concluzie nu poate fi atenuată de faptul că, astfel cum a semnalat reclamantul în ședință, din bilanțul detaliat al pasivului Codefa (situația primară la 30 iunie 2011), reprodus la paginile 80 și 81 din dosarul anexelor la cererea introductivă, reiese că la rubrica „Descoperit de cont și finanțare bancară”, linia 455002 „MAHMOUDIAN Féreidoun” menționează o datorie în quantum net de 220 000 de euro la 30 iunie 2011. Astfel, întrucât Codefa a fost lichidată la peste șase luni de la întocmirea acestei situații primare, nu este posibilă dobândirea certitudinii că împrumuturile acordate

de reclamant societății Codefa nu au fost rambursate între timp, parțial sau chiar integral. Prin urmare, chiar presupunând că Tribunalul ar putea să țină seama de acest document care figurează în anexa A.5 la cererea introductivă, la care reclamantul nu a făcut referire în cererea introductivă, în orice caz, o asemenea mențiune nu ar permite să se demonstreze caracterul real al prejudiciului pretins.

- 149 *Secundo*, în ceea ce privește decizia băncii Société Générale de a închide conturile societății Codefa și de a anula o autorizație de descoperit de cont de care beneficia aceasta, cu titlu principal, trebuie să se constate că, în nota de subsol inserată la punctul 73 din cererea introductivă, reclamantul face trimitere exclusiv și fără altă precizare la „[a]nexa A.5, a se vedea scrisoarea Société Générale din 2.9.2010”. Astfel cum s-a considerat deja la punctul 144 de mai sus, o astfel de trimitere este insuficientă în ceea ce privește o anexă care conține o multitudine de documente reproduse pe un total de 114 pagini. Prin urmare, reclamantul nu a făcut dovada existenței unor asemenea decizii adoptate de banca Société Générale, astfel încât, având în vedere dispozițiile articolului 76 din Regulamentul de procedură, acest argument trebuie respins ca inadmisibil.
- 150 Cu titlu suplimentar, chiar presupunând că se poate considera, în prezenta cauză, că o asemenea trimitere este suficientă, astfel încât Tribunalul ar trebui să cerceteze în anexa A.5 la cererea introductivă ce document constituie „scrisoarea Société Générale din 2.9.2010”, ar fi permis să se constate, în acest caz, că documentul menționat este reprodus pe prima pagină din anexa A.5, și anume la pagina 41 din dosarul anexelor la cererea introductivă. Or, se impune constatarea că, astfel cum a recunoscut însuși reclamantul în ședință, nu reiese nicidecum din termenii acestei scrisori a băncii Société Générale că închiderea contului Codefa, precum și anularea autorizației de descoperit de cont de 80 000 de euro, de care beneficia aceasta, decurg din adoptarea actelor în litigiu.
- 151 *Tertio*, în ceea ce privește pretinsul refuz exprimat de o altă instituție bancară cu privire la deschiderea unui cont bancar pentru Codefa ca urmare a actelor în litigiu adoptate împotriva reclamantului, trebuie să se constate că această afirmație care figurează în cererea introductivă nu este susținută de niciun element de probă. Prin urmare, având în vedere dispozițiile articolului 76 din Regulamentul de procedură, acest argument trebuie respins ca inadmisibil.
- 152 *Quarto*, în ceea ce privește afirmația potrivit căreia Codefa nu ar fi putut să beneficieze de ajutorul acordat în mod obișnuit întreprinderilor aflate în dificultate, în condițiile în care era totuși eligibilă pentru acesta, se impune din nou constatarea că această afirmație care figurează în cererea introductivă nu este susținută de niciun element de probă. Prin urmare, având în vedere dispozițiile articolului 76 din Regulamentul de procedură, acest argument trebuie respins ca inadmisibil.
- 153 *Quinto*, în ceea ce privește afirmația potrivit căreia reclamantul, ca urmare a lichidării Codefa, nu ar fi putut „să își recupereze direct sau indirect investiția [constând în] achiziționarea de acțiuni în anul 2009”, trebuie să se constate că acest argument care figurează în cererea introductivă nu este susținut de niciun element de probă. În special, reclamantul nu precizează nici suma totală pe care ar fi investit-o pentru a achiziționa acțiuni la Codefa, nici numărul de părți sociale, nici valoarea lor nominală. Prin urmare, având în vedere dispozițiile articolului 76 din Regulamentul de procedură, acest argument trebuie respins ca inadmisibil.
- 154 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, întrucât argumentele prezentate în susținerea cererii de reparare a prejudiciului întemeiat pe pierderile legate de Codefa sunt în parte inadmisibile și în parte nefondate, reclamantul nu a motivat cererea menționată. Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că aceasta trebuie respinsă ca nefondată.
- 155 În consecință, având în vedere concluziile deduse la punctele 133 și 154 de mai sus, cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe pierderile suferite de reclamant în societăți europene trebuie respinsă ca fiind în parte inadmisibilă și în parte nefondată.

4) Cu privire la cheltuielile efectuate pentru a obține o dezghețare parțială a fondurilor reclamantului, iar ulterior pentru a elibera conturile bancare blocate

- 156 În ceea ce privește cheltuielile legale efectuate pentru a obține o dezghețare parțială a fondurilor sale, iar ulterior pentru a elibera conturile bancare blocate, reclamantul susține că nu i-a fost transmisă nicio informație cu privire la procedura care trebuia urmată pentru a dispune de fondurile necesare acoperirii cheltuielilor sale personale. Ca urmare a acestui fapt, pentru a obține dezghețarea a 1 000 de euro pe lună, acesta a recurs la un cabinet de avocați din Franța, care i-a transmis o notă de onorarii de 8 875 de euro. În mod similar, el a mandatat un cabinet de avocatură în Belgia, mai întâi pentru a interveni în fața autorităților belgiene, iar ulterior, în urma Hotărârii din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), pentru a face demersurile necesare pentru eliberarea conturilor sale bancare blocate, ceea ce a justificat o notă de onorarii de 8 838 de euro. În total, cheltuielile legale în discuție s-ar fi ridicat, așadar, la un quantum al onorariilor de 17 713 euro.
- 157 În stadiul replicii, reclamantul subliniază că, dată fiind vârsta și situația sa personală, asistența unui consilier specializat era necesară pentru a-și susține în mod eficient drepturile în fața băncilor și a autorităților publice; faptul că a fost necesar un an pentru a obține dezghețarea sumelor necesare cheltuielilor sale esențiale ar demonstra că acest demers a fost complicat și dificil; în plus, din înscrisurile din dosar ar reieși că blocarea conturilor sale din Belgia era legată în mod direct de actele în litigiu.
- 158 Consiliul, susținut de Comisie, se opune argumentației reclamantului.
- 159 În esență, pentru prejudiciul întemeiat pe cheltuielile legale pe care le-ar fi efectuat pentru a obține, în Franța și în Belgia, o dezghețare parțială a fondurilor sale în perioada în litigiu, apoi pentru a-și elibera conturile bancare blocate, reclamantul solicită rambursarea onorariilor avocaților pe care le-ar fi plătit în acest scop. În acest temei, el prezintă, ca anexă la cererea introductivă, pe de o parte, corespondența dintre cabinetul de avocați stabilit în Franța și direction générale du Trésor (Direcția generală a trezoreriei, Franța) și corespondența dintre cabinetul de avocați stabilit în Belgia și parchetul din Bruxelles și, pe de altă parte, două note de onorarii întocmite de cabinetele de avocați respective. Trebuie să se considere că, prin „perioada în litigiu”, reclamantul înțelege perioada cuprinsă între prima înscriere a numelui său, la 26 iulie 2010 (a se vedea punctul 10 de mai sus), și radierea numelui menționat de pe listele în litigiu, la 19 decembrie 2013 (a se vedea punctul 22 de mai sus) (denumită în continuare „perioada în litigiu”).
- 160 În această privință, în ceea ce privește dovada caracterului real al prejudiciului, pe care trebuie să o facă reclamantul, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 86 de mai sus, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la aspectul dacă, în cadrul procedurilor naționale în discuție în speță, reclamantul era obligat să recurgă la serviciile unui avocat, trebuie să se constate că acesta se limitează să prezinte două note de onorarii emise de avocații săi, care i-au fost adresate personal, în valoare totală de 17 713 euro. În schimb, el nu furnizează nicio dovadă a faptului că aceste două note de onorarii au fost nu numai plătite efectiv, ci mai ales, întrucât el solicită rambursarea lor în temeiul prezentului prejudiciu, că acestea ar fi fost plătite din fonduri proprii.
- 161 În aceste împrejurări, trebuie să se concluzioneze că este evident că reclamantul nu a furnizat probe concludente cu privire atât la existența, cât și la întinderea prejudiciului pe care îl invocă în ceea ce privește onorariile avocațiale pe care a decis să le angajeze pentru serviciile de asistență în fața autorităților naționale franceze și belgiene. Astfel, este evident că el nu a dovedit că prejudiciul întemeiat pe cheltuielile legale pe care le-ar fi efectuat în Franța și în Belgia și a căror reparare o solicită era real și cert. Prin urmare, cererea de rambursare a onorariilor avocațiale angajate de reclamant în Franța și în Belgia trebuie respinsă (a se vedea în acest sens Ordonanța din 7 februarie 2018, AEIM și Kazenas/Comisia, T-436/16, nepublicată, EU:T:2018:78, punctele 46 și 47).

162 Având în vedere concluziile deduse la punctele 107, 116, 155 și 161 de mai sus, cererea de despăgubire pentru prejudiciul material pretins suferit trebuie respinsă ca fiind în parte inadmisibilă și, în orice caz, nefondată și parțial nefondată.

b) Cu privire la prejudiciul moral pretins și la existența unei legături de cauzalitate

163 Reclamantul susține că adoptarea actelor în litigiu și menținerea înscrierii numelui său pe listele în litigiu i-au cauzat două tipuri de prejudicii morale, și anume, pe de o parte, atingerea adusă onoarei și reputației sale, pentru care solicită o sumă de 100 000 de euro și, pe de altă parte, suferința care rezultă din aceasta cu privire atât la dificultățile cauzate vieții sale cotidiene, cât și la atingerea adusă sănătății sale, pentru care solicită o sumă de 500 000 de euro.

164 În răspunsul său la întrebarea adresată în cadrul celei de a doua măsuri de organizare a procedurii cu privire la consecințele Hotărârii din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), pentru prezenta cauză, el apreciază că, ținând seama circumstanțele agravante întemeiate în special pe abuzul de putere săvârșit de Consiliu, repararea integrală a prejudiciului său moral impune o sumă superioară celei reținute în cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată mai sus.

165 Consiliul, susținut de Comisie, consideră că cererea de reparare a prejudiciului moral invocat trebuie respinsă.

1) Cu privire la atingerea adusă onoarei și reputației

166 Reclamantul susține că atingerea adusă onoarei și reputației sale prin adoptarea și prin publicarea actelor în litigiu i-ar fi cauzat un prejudiciu moral distinct de prejudiciul material rezultat din afectarea relațiilor sale personale cu terții.

167 Pe de altă parte, anularea *a posteriori* a actelor în litigiu nu ar permite repararea integrală a prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit ca urmare a atingerii aduse în acest mod onoarei și reputației sale, care a fost prelungit și accentuat de faptul că Consiliul a epuizat toate căile de atac disponibile. Abia în cadrul procedurii de recurs a invocat Consiliul, pentru prima dată, existența unor elemente confidentiale care justificau adoptarea actelor în litigiu, existență care nu a fost niciodată stabilită. În pofida protestelor sale, care erau întemeiate, Consiliul ar fi decis, în lipsa oricărui element de probă și fără a efectua nicio verificare, să mențină numele său înscris în listele în litigiu timp de aproape trei ani și jumătate, între 26 iulie 2010 și 19 decembrie 2013.

168 Înscrierea numelui său în listele în litigiu ar fi făcut obiectul unei anumite publicități, în special datorită utilizării mijloacelor de informare în masă de către Consiliu, atât în mediile de afaceri iraniene, cât și în Europa, ceea ce i-ar fi pătat și mai mult reputația.

169 Drept răspuns la argumentele Consiliului, reclamantul obiectează că, în Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986), Tribunalul a recunoscut că putea rezulta un prejudiciu moral, în anumite condiții, din măsurile restrictive, fără a face distincție între persoanele fizice și persoanele juridice; emisiunile BBC și reportajul canalului de televiziune francez TF1, difuzat la 6 iulie 2014, la care acesta face trimitere, demonstrează amploarea mediatizării cazului său și indică măsura justă a prejudiciului moral pe care l-a suferit fiind stigmatizat de Consiliu în Franța în special și în Occident în general.

170 În ceea ce privește atingerea adusă onoarei și reputației reclamantului, Consiliul, susținut de Comisie, se opune argumentației reclamantului.

- 171 În primul rând, acesta susține că, în ceea ce privește repararea prejudiciului moral, atingerea adusă reputației unei persoane fizice trebuie să se distingă de cea adusă unei societăți care desfășoară o activitate comercială. Astfel, prezenta cauză ar trebui comparată în special cu cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), iar nu cu cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986). Prin urmare, anularea actelor în litigiu adoptate împotriva reclamantului, care este o persoană fizică, ar constitui o formă adecvată de reparare a atingerii aduse reputației sale.
- 172 În al doilea rând, reclamantul nu ar fi furnizat nicio dovadă concretă a unei atingeri aduse reputației sale personale sau onoarei sale ori, cu alte cuvinte, a caracterului real și cert al prejudiciului pe care îl invocă.
- 173 În primul rând, trebuie examinat de la bun început argumentul Consiliului potrivit căruia atingerea adusă reputației unei persoane fizice ar trebui să se distingă, în ceea ce privește repararea unui prejudiciu moral, de atingerea adusă reputației unei societăți care desfășoară o activitate comercială. Astfel, prezenta cauză s-ar apropia în special de cauzele în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), și Hotărârea din 18 februarie 2016, Jannatian/Consiliul (T-328/14, nepublicată, EU:T:2016:86), iar nu de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986), întrucât anularea actelor în litigiu adoptate împotriva reclamantului, care este o persoană fizică, ar constitui o formă adecvată de reparare a atingerii aduse reputației sale. Spre deosebire de o societate comercială, pentru care prejudiciul adus reputației ar avea consecințe financiare și ar putea fi cuantificat pe plan monetar, ar fi dificil să se aplice același principiu în cazul unei persoane fizice.
- 174 Acest argument al Consiliului, care postulează că Curtea ar fi consacrat, pe baza răspunderii extracontractuale a Uniunii în materia reparării prejudiciului moral întemeiat pe o atingere adusă reputației, o distincție între o persoană fizică și o persoană juridică, nu poate fi admis. Astfel, pe de o parte, trebuie constatat că, la punctul 72 din Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Curtea a constatat numai că nelegalitatea actului în discuție în această cauză, a cărui natură și obiect sunt similare celor ale actelor în litigiu, era de natură să îl reabiliteze pe reclamantul din această cauză, persoană fizică, sau să constituie o formă de reparare a prejudiciului moral pe care l-a suferit ca urmare a acestei nelegalități și să justifice în acest mod existența în continuare a interesului său de a exercita acțiunea. Din cuprinsul punctului din hotărâre menționat mai sus reiese că Curtea a considerat pur și simplu în această cauză că recunoașterea nelegalității actului în discuție era de natură să justifice existența în continuare a interesului reclamantului de a exercita acțiunea, deși numele său fusese retras de pe lista în litigiu în cauza menționată.
- 175 Astfel, contrar celor susținute în esență de Consiliu, în Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Curtea nu a adoptat o poziție cu privire la aspectul dacă o asemenea constatare era suficientă pentru a-l reabilita integral pe reclamantul din această cauză sau pentru a constitui o formă de reparare integrală a prejudiciului moral pe care l-a suferit. De altfel, trebuie arătat că, la punctul 49 din Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (C-45/15 P, EU:C:2017:402), Curtea a declarat că, deși, în Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), a decis că anularea unor măsuri restrictive nelegale este de natură să constituie o formă de reparare a prejudiciului moral suferit, nu rezultă totuși că această formă de reparare este suficientă neapărat, în toate cazurile, pentru a asigura repararea integrală a acestui prejudiciu.
- 176 De asemenea, trebuie constatat că, tot la punctul 72 din Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Curtea nici nu a limitat efectele constatării care figurează la acesta doar la persoanele fizice. În această privință, trebuie amintit, de altfel, că, la punctul 70 din aceeași hotărâre, Curtea a arătat în special că măsurile restrictive în cauză aveau consecințe negative considerabile și un efect important asupra drepturilor și libertăților

persoanelor vizate de măsurile menționate. Or, acestea fuseseră adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 467/2001 al Consiliului de interzicere a exportului anumitor mărfuri și servicii către Afganistan, de întărire a interdicției de zbor și de extindere a înghețării fondurilor și a altor resurse financiare în ceea ce-i privește pe talibanii din Afganistan (JO 2002, L 139, p. 9, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 189). Astfel, regulamentul menționat putea viza atât persoane fizice, cât și entități juridice.

- 177 Având în vedere considerațiile ce precedă, Consiliul susține în mod eronat în esență că atingerea adusă reputației unei persoane fizice ar trebui să se distingă, în ceea ce privește repararea prejudiciului, de atingerea adusă reputației unei societăți care desfășoară o activitate comercială.
- 178 În al doilea rând, în ceea ce privește în prezent cererea de reparare a prejudiciului moral invocat de reclamant în temeiul atingerii aduse caracterului său onorabil și reputației sale, trebuie arătat că măsurile în litigiu au consecințe negative considerabile și un efect important asupra drepturilor și libertăților persoanelor vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punctul 70). În această privință, atunci când o persoană este vizată de măsuri restrictive ca urmare a susținerii pe care se pretinde că a acordat-o proliferării nucleare, ea este asociată public unui comportament care este considerat o amenințare gravă la adresa păcii și a securității internaționale, cu consecința suscitării oprobiului și a neîncrederii în privința sa, fiindu-i astfel afectată reputația, și a cauzării, prin urmare, a unui prejudiciu moral (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 80).
- 179 Pe de o parte, oprobiul și neîncrederea suscitată de măsuri restrictive precum măsurile în litigiu se referă la voința sa de a fi implicată în activități considerate reprobabile de comunitatea internațională. În acest mod, persoana respectivă este afectată dincolo de sfera intereselor sale economice și financiare curente (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 82).
- 180 Pe de altă parte, atingerea adusă reputației persoanei în cauză este cu atât mai gravă cu cât rezultă nu din exprimarea unei opinii personale, ci din adoptarea unei poziții oficiale a unei instituții a Uniunii, publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și însoțită de consecințe juridice obligatorii (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 83).
- 181 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se considere că, în speță, adoptarea actelor în litigiu și menținerea înscrierii numelui reclamantului în listele în litigiu i-au cauzat un prejudiciu moral, distinct de prejudiciul material cauzat prin afectarea intereselor sale economice și financiare. În consecință, este necesar să i se recunoască dreptul de a fi despăgubit pentru acest prejudiciu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 85).
- 182 Cu privire la caracterul real al prejudiciului moral pretins suferit, trebuie amintit că, în ceea ce privește mai precis un asemenea prejudiciu, deși depunerea de probe sau de propuneri de probe nu este în mod necesar considerată o condiție a recunoașterii unui asemenea prejudiciu, reclamantului îi revine cel puțin sarcina de a stabili că comportamentul reproșat instituției în cauză era de natură să îi cauzeze un asemenea prejudiciu (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2014, Evropaïki Dynamiki/Comisia, T-297/12, nepublicată, EU:T:2014:888, punctul 31 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 1999, BAI/Comisia, T-230/95, EU:T:1999:11, punctul 39).
- 183 În plus, deși, în Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), Curtea a decis că anularea unor măsuri restrictive nelegale este de natură să constituie o formă de reparare a prejudiciului moral suferit, nu rezultă totuși că această formă de

reparare este suficientă neapărat, în toate cazurile, pentru a asigura repararea integrală a acestui prejudiciu, orice decizie în această privință trebuind să fie luată pe baza unei aprecieri a împrejurărilor din speță (Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 49).

- 184 În speță, desigur, anularea actelor în litigiu prin Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), prin care se constată că asocierea reclamantului cu proliferarea nucleară este nejustificată și, prin urmare, nelegală, este de natură să constituie o formă de reparare a prejudiciului moral pe care acesta l-a suferit și a cărui reparare o solicită în prezenta cauză. Totuși, în împrejurările din speță, această anulare nu poate constitui o reparare integrală a prejudiciului menționat.
- 185 Astfel, după cum rezultă din jurisprudența amintită la punctul 178 de mai sus, adoptarea actelor în litigiu și, în acest temei, afirmația privind implicarea reclamantului în proliferarea nucleară au avut drept consecință să suscite oprobriu și neîncredere în privința sa, afectându-i în acest mod reputația și, prin urmare, relațiile sociale și familiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 88).
- 186 Or, aceste efecte, care au durat aproape trei ani și jumătate și care sunt la originea prejudiciului moral suferit de reclamant, nu pot fi contrabalansate integral prin constatarea în speță, *a posteriori*, a nelegalității actelor în litigiu pentru următoarele motive.
- 187 *Primo*, adoptarea măsurilor restrictive față de o persoană tinde să atragă mai mult atenția și să suscite mai multe reacții, în special în afara Uniunii, decât anularea lor subsecventă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 88).
- 188 *Secundo*, teza reținută de Consiliu împotriva reclamantului este deosebit de gravă, prin aceea că îl asociază cu proliferarea nucleară, adică cu o activitate care prezintă, potrivit Consiliului, un pericol pentru pacea și securitatea internațională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 89).
- 189 *Tertio*, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 21 de mai sus, această afirmație nu a fost susținută de nicio informație sau element de probă pertinent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 90).
- 190 *Quarto* și în orice caz, deși înscrierea numelui reclamantului, care a fost publicată în Jurnalul Oficial, ar fi putut să fie retrasă de Consiliu în orice moment sau cel puțin modificată sau completată, ea a fost menținută timp de aproape trei ani și jumătate, în pofida protestelor reclamantului referitoare în special la lipsa probelor privind teza reținută împotriva sa. În această privință, dosarul nu conține elemente care să sugereze că Consiliul a verificat, în vreun moment sau pentru vreun temei, din proprie inițiativă sau ca răspuns la protestele reclamantului, temeinicia tezei respective pentru a limita consecințele prejudiciabile care rezultă pentru reclamant (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, T-384/11, EU:T:2014:986, punctul 91).
- 191 O asemenea verificare ar fi fost în orice caz justificată în mod deosebit în speță, după pronunțarea Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), având în vedere gravitatea nelegalității constatate, în temeiul unei jurisprudențe consacrate. Astfel, deși hotărârea menționată a putut să constituie, în orice caz parțial, o reparare a prejudiciului moral suferit de reclamant, aceasta nu ar putea să producă în niciun caz vreun efect în acest sens în ceea ce privește perioada ulterioară pronunțării sale, de aproximativ un an și nouă luni, în cursul căreia înscrierea numelui reclamantului a fost menținută ca atare.

- 192 Fără a repune nicidecum în discuție dreptul instituției în cauză de a introduce un recurs împotriva deciziei Tribunalului prin care se finalizează judecata și nici amânarea efectelor unei asemenea decizii, astfel cum rezultă din dispozițiile articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, trebuie să se considere că, în cadrul unei uniuni de drept, având în vedere gravitatea comportamentului nelegal constat de Tribunal, revine instituției în cauză sarcina de a efectua, fie și în paralel cu introducerea unui recurs, o verificare a aprecierilor care au fost sancționate de Tribunal. O asemenea cerință nu urmărește să impună instituției în cauză să execute deja hotărârea Tribunalului, ci, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 91 din Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986), să verifice, având în vedere concluziile deduse de Tribunal, dacă actele contestate nu ar putea sau chiar dacă nu ar trebui să fie retrase, înlocuite sau modificate pentru a se limita consecințele prejudiciabile ale acestora.
- 193 Astfel, prejudiciul moral cauzat în acest mod, prin menținerea înscrierii numelui reclamantului ulterior pronunțării Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), așa cum afirmă în mod explicit reclamantul în cererea introductivă, se distinge de cel intervenit anterior pronunțării acestei hotărâri. Astfel, în hotărârea menționată, Tribunalul a constatat în mod formal, așa cum a susținut reclamantul, caracterul nelegal al înscrierii numelui său, potrivit unei jurisprudențe consacrate, ca urmare a lipsei elementelor de probă în susținerea tezei reținute împotriva sa.
- 194 În speță, așadar, Consiliul ar fi putut examina, în special în lumina aprecierilor și a concluziilor formulate de Tribunal în Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), dacă menținerea înscrierii numelui reclamantului ca atare, și anume în lipsa oricărui element de probă în susținerea tezei reținute împotriva sa, era justificată, fără a risca să fie agravat și mai mult prejudiciul deja suferit de acesta la data pronunțării hotărârii menționate.
- 195 Această concluzie nu poate fi modificată în raport cu Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775). Astfel, în hotărârea menționată, întrucât Curtea a examinat și a respins numai recursul introdus de Consiliu împotriva Hotărârii de anulare din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), aceasta nu a putut statua cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin menținerea numelui reclamantului pe listele în litigiu după pronunțarea acestei din urmă hotărâri.
- 196 Având în vedere considerațiile care precedă și, în orice caz, considerațiile care figurează la punctele 190-195 de mai sus, trebuie să se concluzioneze că anularea înscrierii numelui reclamantului prin Hotărârea din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), nu a constituit o reparare integrală a prejudiciului moral suferit de reclamant.
- 197 În al treilea rând, trebuie analizat dacă, astfel cum pretinde reclamantul, anumiți factori suplimentari ar fi putut să contribuie la agravarea prejudiciului moral suferit de acesta și, prin urmare, ar trebui luați în considerare la evaluarea despăgubirii pentru prejudiciul pe care el l-a suferit.
- 198 Mai întâi, în ceea ce privește pretinsa prelungire și agravare a prejudiciului moral suferit de reclamant, pentru motivul că, pe de o parte, Consiliul ar fi epuizat căile de atac aflate la dispoziția sa în temeiul Tratatului FUE, în special prin introducerea unui recurs împotriva Hotărârii din 21 martie 2012, Fulmen și Mahmoudian/Consiliul (T-439/10 și T-440/10, EU:T:2012:142), și că, pe de altă parte, acesta ar fi invocat, pentru prima dată în fața Curții, anumite motive sau argumente în susținerea recursului menționat, inclusiv menționând – fără a le comunica însă – elemente confidentiale care ar susține actele în litigiu, acest argument nu poate fi admis. Astfel, în același mod și pentru aceleași motive pentru care s-a considerat, la punctele 70-76 de mai sus, că asemenea împrejurări nu pot constitui un factor agravant al nelegalității săvârșite de Consiliu, acestea nici nu se pot afla, în principiu, la originea vreunui prejudiciu moral care poate angaja răspunderea extracontractuală a Uniunii.

- 199 În continuare, în ceea ce privește difuzarea reportajului din cadrul emisiunii „De la șapte la opt” de către canalul de televiziune francez TF1, departe de a confirma prin conținutul său, astfel cum susține reclamantul, un prejudiciu moral agravat pe care acesta l-ar fi suferit, această emisiune, disponibilă online pe internet, a fost, astfel, consacrată exclusiv efectelor actelor în litigiu asupra societății Fulmen, iar nu asupra reclamantului. În orice caz, chiar considerând că emisiunea respectivă privea de asemenea interesele reclamantului, din aceasta reiese că a fost de natură să participe la restabilirea reputației lui. Astfel, prin aceasta se asigură, printre altele, publicitatea anulării actelor în litigiu de către instanța Uniunii. Totuși, având în vedere teza deosebit de gravă reținută de Consiliu împotriva reclamantului, difuzarea acestei emisiuni nu poate fi considerată, contrar celor susținute de Consiliu, aptă să contrabalanseze efectele negative ale măsurilor în litigiu asupra reputației reclamantului.
- 200 În sfârșit, în ceea ce privește difuzarea de către BBC a unei fotografii a reclamantului și, la 24 mai 2011, a unei emisiuni în care, potrivit reclamantului, purtătorul de cuvânt al Consiliului ar fi intervenit și ar fi declarat, cu privire la mai multe persoane care au făcut obiectul unor sancțiuni din partea Consiliului, că „în sfârșit s-a dovedit că toate deciziile adoptate de Uniunea Europeană sunt corecte”, pe lângă faptul că reclamantul nu comunică în cererea introductivă nicio indicație care să permită Tribunalului să constate existența și conținutul acestor difuzări, trebuie să se considere că difuzările în discuție și afirmațiile făcute, potrivit Consiliului, de purtătorul de cuvânt al Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE), iar nu de Consiliu, nu ar fi putut să agraveze prejudiciul cauzat reclamantului prin actele în litigiu. Astfel, deși aceste afirmații au fost făcute în timp ce Tribunalul era sesizat cu o acțiune având ca obiect anularea actelor în litigiu, afirmațiile menționate, așa cum sunt comunicate de reclamant în cererea introductivă, nu ar face decât să reflecte convingerea autorului lor, agent al unei instituții a Uniunii, cu privire la legalitatea deciziilor adoptate de această instituție în privința unui „anumit număr de persoane sancționate de Consiliu”. Astfel, pe lângă faptul că orice parte într-o cauză aflată pe rolul unei instanțe a Uniunii este liberă să își exprime convingerea în ceea ce privește temeiul său legal, trebuie constatat că, în orice caz, afirmațiile care ar fi fost făcute în acest mod nu îl vizau în mod individual pe reclamant.
- 201 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, cererea de reparare a prejudiciului moral întemeiat pe atingerea adusă onoarei și reputației reclamantului trebuie admisă. În acest temei, Tribunalul, evaluând *ex aequo et bono* prejudiciul menționat, apreciază că alocarea unei sume de 50 000 de euro reprezintă o despăgubire adecvată.

2) Cu privire la prejudiciul legat de dificultățile vieții cotidiene și de atingerea adusă sănătății

- 202 În ceea ce privește prejudiciul întemeiat pe suferința îndurată ca urmare a dificultăților vieții cotidiene și a atingerii aduse sănătății sale, reclamantul îl evaluează la 500 000 de euro.
- 203 Consiliul, susținut de Comisie, consideră că înscrisurile furnizate de reclamant nu sunt suficiente pentru a justifica repararea unui prejudiciu moral în cuantum de 500 000 de euro.

i) Cu privire la prejudiciul întemeiat pe suferința îndurată ca urmare a dificultăților vieții cotidiene

- 204 Reclamantul arată că, întrucât, în urma adoptării actelor în litigiu, fondurile sale deținute în cadrul Uniunii au fost înghețate, acesta s-a regăsit într-o situație financiară și personală foarte dificilă, lipsit de posibilitatea nu numai de a-și menține stilul de viață, dar și de a-și asigura nevoile de bază sau chiar pe cele ale celor apropiați, cum ar fi, printre altele, plata unor cheltuieli medicale, înlocuirea telefonului său mobil, plata asigurării de locuință. Acesta afirmă că abia începând din ianuarie 2012, respectiv după optsprezece luni de la adoptarea primelor acte în litigiu, i s-ar fi atribuit o sumă lunară de 1 000 de euro pentru a face față nevoilor sale cotidiene. Astfel, timp de peste un an, a trebuit să trăiască din împrumuturile acordate de anturajul său.

- 205 În ceea ce privește cheltuielile sale, el amintește că trebuia să depună la autoritatea competentă o cerere motivată pentru a obține suma necesară. Întrucât autorizația de plată a impozitelor, a asigurărilor și a taxelor sale a fost emisă abia la 25 martie 2011, ar fi rezultat întârzieri de plată semnificative, penalități și numeroase dificultăți administrative. Reclamantul adaugă că orice plată necesita depunerea facturii și autorizația specială a băncii sau a autorității administrative competente ori recurgerea la o plată în numerar, ceea ce constituia pentru el sursa unor mari dificultăți și a unei angoase suplimentare în viața de zi cu zi. El nu avea dreptul de a călători în alte țări europene în afara Franței, nici de a face escală pe un aeroport al Uniunii situat în altă parte decât în Franța cu ocazia călătoriilor în afara Uniunii. Toate persoanele din anturajul său familial, social și profesional, până la locatarul apartamentului său din Belgia, ar fi fost interogate de serviciile de securitate ale statelor membre. Nepoatei sale i-ar fi fost refuzată cererea de naturalizare în Franța, sub pretextul că avea legături cu el și că efectuase un stagiu de două luni la Fulmen, situație care se aflase, pentru el, la originea unui sentiment de culpabilitate. Faptul de a fi fost obligat să se îndatoreze față de apropiații săi pentru o sumă de peste 20 000 de euro pentru a-și asigura nevoile de bază l-ar fi umilit, iar el ar fi trăit în nesiguranță, în eventualitatea degradării stării sale de sănătate. El ar fi avut de asemenea un puternic sentiment de nedreptate față de situația sa. Reportajul televizat al emisiunii „De la șapte la opt”, difuzat de canalul de televiziune francez TF1 la 6 iulie 2014, ar indica amploarea impactului măsurilor restrictive asupra situației sale personale.
- 206 În replică, reclamantul respinge categoric insinuarea Consiliului potrivit căreia nu avea decât să părăsească Franța pentru a se instala în Iran.
- 207 În ceea ce privește suferința îndurată de reclamant ca urmare a dificultăților vieții cotidiene, Consiliul menționează că nu contestă că măsurile în litigiu au afectat viața cotidiană a acestuia. Totuși, în duplică, Consiliul precizează că nu recunoaște în mod expres existența unui prejudiciu moral care poate fi reparat, suferit de reclamant. Astfel, acesta arată că cheltuielile la care face referire reclamantul, și anume cheltuielile medicale și de asigurare sau impozitele, sunt acoperite de dispozițiile articolului 26 din Regulamentul nr. 267/2012, care prevede deblocarea fondurilor necesare pentru acoperirea nevoilor de bază ale persoanei vizate de o măsură de înghețare a fondurilor. Consiliul nu ar putea fi considerat răspunzător pentru ritmul lent sau pentru funcționarea necorespunzătoare a sistemului instituit de statele membre în aplicarea acestei dispoziții. Acesta nu ar putea fi considerat răspunzător nici de interogatoriile anturajului familial, social și profesional al reclamantului, precum și al locatarului său, care au fost decise de serviciile de securitate sau de poliție din statele membre. În ceea ce privește refuzul naturalizării în Franța a nepoatei reclamantului, reglementarea Uniunii în materia măsurilor restrictive nu ar cuprinde nicio dispoziție care să aibă ca obiect sau ca efect împiedicarea naturalizării membrilor familiei persoanelor vizate de astfel de măsuri. În orice caz, pe de o parte, nu ar fi vorba despre un prejudiciu personal suferit de reclamant și, pe de altă parte, refuzul naturalizării invocat s-ar întemeia pe faptul că nepoata reclamantului a efectuat un stagiu în cadrul Fulmen, iar nu pe relația de familie cu reclamantul.
- 208 În ceea ce privește imposibilitatea reclamantului de a-și menține stilul de viață, ar fi vorba despre o împrejurare dificil de calificat drept prejudiciu real și cert și a cărei amploare ar fi, în orice caz, contestabilă. Având în vedere natura prejudiciului invocat, în împrejurările din speță, nu s-ar impune acordarea unei despăgubiri. Viața reclamantului nu ar fi fost bulversată atât de mult cât pretinde acesta, întrucât el și-ar fi păstrat totuși cetățenia iraniană, precum și reședința și legăturile economice în Iran, unde se putea bucura în continuare de stilul său de viață obișnuit, chiar dacă se afla în Europa.
- 209 O cerere de despăgubire a reclamantului pentru un pretins prejudiciu cauzat de o restricție privind admisia, în speță un refuz de îmbarcare într-un aeroport situat în afara Franței, nu ar fi admisibilă, întrucât, spre deosebire de măsurile de înghețare a fondurilor, restricțiile privind admisia nu sunt puse în aplicare prin adoptarea unui regulament în temeiul articolului 215 TFUE.

- 210 În ceea ce privește prejudiciul întemeiat pe suferința îndurată ca urmare a dificultăților vieții cotidiene, este necesar să se distingă trei categorii de prejudicii invocate de reclamant.
- 211 În primul rând, în ceea ce privește interdicția de a călători în alte țări europene decât Franța și de a face escală pe un aeroport situat în altă parte decât în Franța cu ocazia călătoriilor în afara Uniunii, astfel încât reclamantul ar fi făcut, printre altele, obiectul unei decizii de refuz de îmbarcare la 17 iulie 2011, trebuie amintit că, așa cum arată Consiliul, asemenea măsuri se întemeiază pe dispozițiile articolului 19 din Decizia 2010/413, care înlocuiesc dispozițiile articolului 4 din Poziția comună 2007/140. Or, după cum s-a concluzionat la punctele 47 și 48 de mai sus, Tribunalul nu este competent să judece cererea în reparație a reclamantului, în măsura în care prin acesta se urmărește să se obțină repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a adoptării Deciziei 2010/413. Prin urmare, cererea reclamantului de despăgubire pentru acest prejudiciu nu este admisibilă.
- 212 În al doilea rând, reclamantul invocă în mod eronat împotriva Consiliului un motiv întemeiat în esență pe ritmul lent de care ar fi dat dovadă autoritățile naționale în soluționarea cererilor reclamantului privind obținerea unei sume lunare pentru asigurarea tuturor nevoilor sale de bază zilnice.
- 213 Astfel, în conformitate cu dispozițiile articolului 19 din Regulamentul nr. 961/2010, respectiv unul dintre actele în litigiu, se prevedea că, prin derogare de la articolul 16, autoritățile competente din statele membre desemnate în acest sens pe site-urile din anexa V la regulamentul menționat pot autoriza, în anumite condiții, deblocarea anumitor fonduri sau resurse economice înghețate sau punerea la dispoziție a anumitor fonduri sau resurse economice în special în temeiul articolului 19 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din regulamentul amintit, „necesare pentru a acoperi nevoile de bază ale persoanelor enumerate în anexele VII sau VIII și ale membrilor familiilor acestora care se află în întreținerea lor, inclusiv cheltuielile pentru alimente, chirie sau rate ipotecare, medicamente sau cheltuieli medicale, impozite, prime de asigurare și servicii publice”.
- 214 Prin urmare, reclamantul consideră în mod eronat Consiliul răspunzător pentru prejudiciile care i-ar fi putut fi cauzate de ritmul lent al soluționării cererilor sale, adresate autorităților competente ale statelor membre, de deblocare sau de punere la dispoziție a fondurilor sau a resurselor sale economice înghețate pentru asigurarea nevoilor sale de bază zilnice, și anume, așadar, în special pentru plata cheltuielilor medicale, inclusiv ale unui membru al familiei sale, având în vedere că reclamantul nu precizează dacă membrul respectiv se afla în întreținerea sa, a unei asigurări de locuință, a impozitelor sale, a cheltuielilor sale, a unei linii telefonice sau chiar a unui telefon nou. Astfel de prejudicii, presupunând că sunt demonstrate, pot fi imputate numai autorităților competente ale statelor membre, așa cum au fost desemnate prin Regulamentul nr. 961/2010.
- 215 În al treilea rând, în ceea ce privește prejudiciul întemeiat în esență pe stres și pe sentimentele de angoasă, de umilire și de culpabilitate, în special față de rudele sale, pe care actele în litigiu le-ar fi cauzat reclamantului, privându-l de orice mijloc de menținere a stilului său de viață anterior, trebuie precizat de la bun început că acest prejudiciu se distinge de prejudiciul întemeiat pe atingerea adusă onoarei și reputației reclamantului, care a fost examinat mai sus și cu privire la care Tribunalul a decis, la punctul 201 de mai sus, să îl repare cu suma de 50 000 de euro. Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctului 82 din Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Safa Nicu Sepahan/Consiliul (T-384/11, EU:T:2014:986), acest din urmă prejudiciu rezultă în special din oprobriul și din neîncrederea suscitată de măsuri restrictive precum măsurile în litigiu, care se referă la voința persoanei desemnate de a fi implicată în activități considerate reprobabile de comunitatea internațională.
- 216 Or, în speță, în ceea ce privește prejudiciul moral invocat, care se referă la o atingere adusă de actele în litigiu vieții sociale și familiale a reclamantului, trebuie să se constate că acesta nu rezultă din oprobriul sau din neîncrederea care pun în discuție pretinsa voință a reclamantului „de a fi implica[t] în activități considerate reprobabile de comunitatea internațională”, ci, în calitate de persoană fizică, din degradarea în esență a imaginii sale familiale sau chiar sociale, cauzată de incapacitatea sa subită, ca urmare a înghețării activelor sale financiare și economice, de a-și menține stilul de viață anterior.

- 217 Or, din ansamblul elementelor dosarului care privesc în mod specific stilul de viață social și familial al reclamantului reiese că acesta din urmă a făcut dovada caracterului real și cert al prejudiciului invocat și examinat în prezent. Pe de altă parte, din aceleași elemente reiese că prejudiciul menționat decurge în mod necesar și direct din actele în litigiu. În plus, deși Consiliul nu recunoaște existența unui prejudiciu moral în această privință, atât din înscrisurile sale, cât și din afirmațiile sale din ședința reiese că acesta nu contestă că măsurile în litigiu au afectat viața cotidiană a reclamantului.
- 218 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se considere că adoptarea actelor în litigiu și menținerea înscrierii numelui său în listele în litigiu care îl vizează i-au cauzat reclamantului un prejudiciu moral care poate fi reparat, distinct nu numai de prejudiciul material cauzat prin afectarea intereselor sale economice și financiare, ci și de prejudiciul moral întemeiat pe atingerea adusă onoarei și reputației sale.
- 219 În ceea ce privește quantumul despăgubirii care trebuie acordată reclamantului, în temeiul prejudiciului moral menționat, în împrejurările din speță, deși anularea înscrierii numelui reclamantului ar fi trebuit să îi permită, în principiu, să își redobândească posibilitatea deplină de a-și utiliza în mod liber activele și resursele economice care fuseseră înghețate, în schimb, aceasta nu a putut repara în vreun mod prejudiciul examinat în prezent și care a produs efecte în perioada în litigiu. Astfel, după cum a statuat deja Curtea, înghețarea fondurilor ca atare, prin domeniul său larg de aplicare, bulversează atât viața profesională, cât și pe cea familială a persoanelor vizate (a se vedea Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punctul 70 și jurisprudența citată). Prin urmare, este necesar să se considere că anularea actelor în litigiu nu poate, în sine, nici să constituie o reparare integrală a prejudiciului menționat, nici cel puțin să modereze quantumul despăgubirii acordate.
- 220 Având în vedere tipul și gravitatea prejudiciului moral suferit în acest mod de reclamant și ținând seama de imposibilitatea de a calcula, pe baza unor elemente cuantificate și cuantificabile, acest tip de prejudiciu moral, este necesar ca acesta să fie evaluat *ex æquo et bono*. În această privință, cu titlu de despăgubire adecvată, trebuie stabilită o alocație corespunzătoare sumei de 500 de euro pentru fiecare lună în care numele reclamantului a fost înscris în listele în litigiu. Astfel, întrucât reclamantul a fost înscris pe listele menționate din luna iulie 2010 până în luna decembrie 2013, respectiv pe durata a patruzeci și două de luni, o alocație în quantum de 21 000 de euro constituie o despăgubire adecvată a prejudiciului întemeiat pe suferința îndurată ca urmare a dificultăților vieții cotidiene, și anume, în esență, ca urmare a atingerii aduse stilului de viață social și familial al reclamantului.

ii) Cu privire la prejudiciul întemeiat pe atingerea adusă sănătății

- 221 În ceea ce privește prejudiciul întemeiat pe atingerea adusă sănătății sale, reclamantul susține că, în urma adoptării actelor în litigiu, a trebuit să urmeze un tratament antidepresiv și, în această privință, furnizează în anexa A.11 la cererea introductivă un certificat medical.
- 222 În anexa C.8 la replică, reclamantul include, „în măsura în care este necesar”, un nou certificat medical.
- 223 În ceea ce privește atingerea adusă sănătății reclamantului, Consiliul susține că o eventuală despăgubire ar trebui să se întemeieze pe elemente de probă concrete. Or, în speță, reclamantul nu ar fi prezentat un raport de expertiză medicală, ci s-ar fi limitat să depună un prim certificat medical care menționa o atingere adusă sănătății sale care nu ar fi nici permanentă, nici ireversibilă, precum și, în replică, un al doilea certificat medical, foarte sumar și care nu permite evaluarea sechelelor asupra sănătății reclamantului care ar fi putut fi cauzate de actele în litigiu.
- 224 În ceea ce privește prejudiciul întemeiat pe atingerea adusă sănătății sale, reclamantul afirmă că a urmat un tratament antidepresiv și, în această privință, furnizează în anexa A.11 la cererea introductivă un certificat medical din data de 14 decembrie 2010, întocmit de un medic psihiatru din

cadruul unui spital parizian. Din certificatul menționat reiese că acest medic atestă că reclamantul prezenta la acel moment un „sindrom anxios și depresiv major” care a necesitat un tratament farmacologic și psihiatric regulat. Potrivit aceluiași medic, o degradare notabilă a stării de sănătate a reclamantului ar fi intervenit la sfârșitul lunii iulie 2010.

- 225 Desigur, acest certificat medical prezentat de reclamant poate, în sine, să confirme afirmația sa potrivit căreia a trebuit să urmeze un tratament antidepresiv în urma adoptării actelor în litigiu. Totuși, din ultimul paragraf al certificatului menționat reiese în mod implicit că acesta a fost întocmit exclusiv pe baza informațiilor comunicate de reclamant. Din certificatul medical în discuție nu reiese că diagnosticul medicului se întemeiază fie pe o monitorizare medicală a reclamantului pe care ar fi efectuat-o în trecut, fie pe rapoarte și pe examinări medicale care ar fi fost efectuate de unul sau de mai mulți medici care l-au monitorizat anterior pe reclamant. În plus, trebuie arătat că, astfel cum atestă medicul menționat, acesta l-a preluat pe reclamant abia începând cu luna septembrie 2010, respectiv la două luni de la adoptarea actelor în litigiu. În asemenea împrejurări, pentru a face dovada degradării stării sale de sănătate, care ar fi intervenit în momentul în care au fost adoptate actele în litigiu, ar fi trebuit cel puțin ca reclamantul să îi comunice medicului respectiv documentele susceptibile să îi permită să evalueze starea sa de sănătate generală sau chiar psihiatrică anterior adoptării actelor menționate. Or, niciun element din dosarul cauzei nu permite să se constate că o asemenea comunicare a fost efectuată în acest mod. Pe de altă parte, trebuie să se constate că reclamantul nu prezintă niciun document care să ateste că i-ar fi fost prescris un tratament antidepresiv după data întocmirii certificatului medical.
- 226 În ceea ce privește certificatul medical furnizat în stadiul replicii, în anexa C.8 la aceasta din urmă, trebuie arătat că acesta poartă data de 12 ianuarie 2016 și a fost întocmit de un medic psihiatru. În ceea ce privește admisibilitatea unui asemenea document, desigur, nu se poate constata decât că reclamantul nu justifică nicidecum, altfel decât prin formula uzuală „în măsura în care este necesar”, furnizarea acestui nou certificat în stadiul replicii. Totuși, în ceea ce privește un prejudiciu întemeiat pe o atingere adusă sănătății, ar fi fost pe deplin posibil sau chiar suficient ca, în speță, reclamantul să precizeze că dorește să comunice evoluția stării sale de sănătate de la primul certificat medical întocmit în anul 2010. În orice caz, chiar considerând că acest înscris din dosarul cauzei este admisibil, din lectura certificatului menționat nu reiese o anumită evoluție a stării de sănătate a reclamantului; acesta atestă cel mult că reclamantul prezintă un sindrom anxios și depresiv care necesită menținerea unui tratament.
- 227 Astfel, deși certificatele medicale prezentate de reclamant permit să se constate că acesta s-a confruntat cu unele probleme de sănătate în anii 2010 și 2016, acestea nu conțin niciun element care să indice că aceste probleme ar fi legate de actele în litigiu. În consecință, ele nu pot demonstra existența unei legături de cauzalitate și, prin urmare, cererea de reparare a prejudiciului întemeiat pe atingerea adusă sănătății reclamantului trebuie respinsă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 septembrie 2007, Combescot/Comisia, T-250/04, EU:T:2007:262, punctul 100).
- 228 Din considerațiile care precedă rezultă că reclamantul nu face dovada caracterului real și cert al prejudiciului întemeiat pe atingerea adusă sănătății sale, nici a legăturii de cauzalitate. Prin urmare, cererea de reparare a acestui prejudiciu trebuie respinsă ca nefondată.
- 229 Având în vedere concluziile deduse la punctele 201, 220 și 228 de mai sus, cererea de reparare a prejudiciului moral invocat de reclamant trebuie admisă în parte. Tribunalul consideră că, în temeiul evaluării *ex aequo et bono* a prejudiciului moral suferit de reclamant, alocarea unei sume de 71 000 de euro reprezintă o despăgubire adecvată.
- 230 În concluzie, prezenta acțiune în despăgubire trebuie admisă și, în acest temei, trebuie acordată reclamantului o despăgubire de 71 000 de euro pentru prejudiciul moral pe care l-a suferit. În schimb, cererea sa de despăgubire pentru prejudiciul material este respinsă.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 231 Potrivit articolului 134 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, în cazul în care mai multe părți cad în pretenții, Tribunalul decide asupra repartizării cheltuielilor de judecată.
- 232 În speță, Consiliul a căzut în pretenții în parte în ceea ce privește cererea de reparare a prejudiciului moral suferit de reclamant, în timp ce acesta din urmă a căzut în pretenții în ceea ce privește cererea sa de reparare a prejudiciului material. În aceste împrejurări, trebuie să se decidă că fiecare parte va suporta propriile cheltuieli de judecată.
- 233 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

- 1) **Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata către domnul Fereydoun Mahmoudian a unei despăgubiri de 71 000 de euro pentru prejudiciul moral suferit.**
- 2) **Respinge în rest acțiunea.**
- 3) **Domnul Fereydoun Mahmoudian, Consiliul și Comisia suportă, fiecare, propriile cheltuieli de judecată.**

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 2 iulie 2019.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul cauzei	2
II. Procedura și concluziile părților	4
III. În drept	6
A. Cu privire la competența Tribunalului	6
B. Cu privire la fond	7
1. Cu privire la pretinsa nelegalitate	8
2. Cu privire la prejudiciul pretins și la existența unei legături de cauzalitate între nelegalitatea comportamentului reproșat și acest prejudiciu	12
a) Cu privire la prejudiciul material invocat și la existența unei legături de cauzalitate	13
1) Cu privire la deprecierea legată de lipsa unei administrări dinamice a activelor financiare ale reclamantului	13
2) Cu privire la pierderea câștigurilor din administrarea bunurilor imobile	16
3) Cu privire la pierderile suferite în societăți europene	17
i) Cu privire la pierderile suferite în societățile Senteg și Decom	17
ii) În ceea ce privește pierderile legate de Codefa	19
4) Cu privire la cheltuielile efectuate pentru a obține o dezghețare parțială a fondurilor reclamantului, iar ulterior pentru a elibera conturile bancare blocate	23
b) Cu privire la prejudiciul moral pretins și la existența unei legături de cauzalitate	24
1) Cu privire la atingerea adusă onoarei și reputației	24
2) Cu privire la prejudiciul legat de dificultățile vieții cotidiene și de atingerea adusă sănătății	29
i) Cu privire la prejudiciul întemeiat pe suferința îndurată ca urmare a dificultăților vieții cotidiene	29
ii) Cu privire la prejudiciul întemeiat pe atingerea adusă sănătății	32
IV. Cu privire la cheltuielile de judecată	34